

NGAY TAY

NĂM THỨ NĂM — THỨ
 BÁT 13 JANVIER 1940
 SỐ 196 — GIÁ 0\$12
 TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ :
 60, ĐƯỜNG QUAN-
 TRÁNH - GIẤY NÓI 374

BẢNG KÊ GIÁ HÀNG	
Đường 140	0.50
Lạc	- 1.00
Sì pân	- 2.00
PATTY	- 0.95
chúng	- 0.67
Ruồi	- 0.39
Sữa	- 0.45
...	...

Tăng giá

Nhiều hiệu buôn ở Hanoi bị truy tố về tội
 tăng giá hàng quá số bắt buộc phải bán
 (Tin các báo)

Đôi xếp : Sao đường kê giá có năm hào, cái nị lại bán cho người
 này bảy hào ?

Chú Thòong : Cái nị không có pết ! Còn phải trả tiền giấy gói cơ lơ.
 Giấy nhật trình tất lăm cơ lơ ! Cái nị không tọc páo à ?

LƯỠNG NGHI BỔ THẬN LE HUY PHÁCH

Trong số 100 người đàn ông, ở thế kỷ này, thì có đến 90 người có các bệnh ở thận. Bại thận : đau lưng, mờ mắt, ù tai, rức đần, tiểu tiện vàng, tinh khí loãng... Hoặc sinh ra mộng-tinh, di-tinh, hoạt tinh, liệt dương... Hoặc những người vì thủ dâm mà sinh ra tức ngực, hay đánh trống ngực, di-tinh, mộng tinh... Hoặc những người sau khi khỏi bệnh phong tình vì uống phải nhiều thứ thuốc công phạt làm hại thận khí mà sinh ra đau lưng như bẻ, ù tai, chảy nước mắt, hoa mắt, rụng tóc, ướt qui đầu... Có các bệnh kể trên đều dùng « Lương nghi bổ thận » số 20 của Lê-huy-Phách các bệnh khỏi hết — sinh khí cố tinh, khỏi bại thận, khỏi di tinh, khỏi mộng tinh, khỏi hoạt tinh, khỏi bệnh liệt dương, chắc như vậy !
Lương nghi bổ thận số 20 của Lê-huy-Phách là một thứ thuốc bổ thận hay nhất ở xứ này. Giá 1p.00 một hộp.

Đàn bà bắt điều kinh

Dùng thuốc Lê huy Phách hay nhất

ĐIỀU KINH CHỨNG NGỌC số 80 giá 1p.50. Các bà có bệnh bắt điều kinh, khi lên tháng, khi xuống tháng, huyết ra tím đen, có khi ra hai hư nửa. Trong người bần thần mệt mỏi, kém ăn, ít ngủ, hoa mắt, ù tai, đau bụng khi hành kinh... dùng thuốc Điều kinh chứng ngọc số 80 của Lê-huy-Phách, kinh nguyệt điều hòa, tốt cho sự sinh dục, mau có thai nghén.

ĐIỀU KINH BỔ HUYẾT số 21 giá 1p.00 — Các cô kinh hành sai hạn, tháng có, tháng không, da vàng, quầng mắt thâm, người nhọc mệt, dùng Điều kinh bổ huyết số 21 giá 1p.00, kinh hành đúng hạn, da dẻ hồng hào, khỏe mạnh luôn luôn, tăng thêm vẻ đẹp.

Thanh niên cứu khổ hoàn

Trị tận gốc các bệnh Lậu !

Một thứ thuốc lậu hoàn toàn lành nghiệm, hay hơn hết thấy các thứ thuốc Tây, Tàu, Ta, đã có bán từ xưa ở xứ này. Thuốc này có đặc tính chữa các bệnh Lậu : không cứ là kinh niên hay mới mắc, tức buốt hay ra mủ, bệnh Lậu phải lại hay phải nhiều lần, bệnh Lậu có nhiều biến chứng nguy hiểm, bệnh Lậu ở đàn ông, đàn bà hay đàn bà có thai đều dùng Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn số 70, giá 1p.20, dùng được nhiều ngày, khỏi tuyệt nọc các bệnh Lậu. Thứ thuốc Thanh niên cứu khổ hoàn này hiệu nghiệm phi thường. Các ngài hãy hỏi những người đã dùng qua rồi sẽ biết.

Nhà thuốc LE HUY PHÁCH

19 Boulevard Gia-Long (phố Hàng Giở) — Hanoi

Khắp các tỉnh : Trung, Nam, Bắc, Ai-lao, Cao-mên đều có đại-lý bán đủ các thứ thuốc của nhà thuốc Lê-huy-Phách

Phải chăng là một
bệnh **NAM Y** ?
KHÔNG!
Bệnh di-tinh
vẫn chữa khỏi
được

NHỮNG
phải chữa bằng
thuốc

CÓ TINH
ICH THO

Mới
chắc chắn
diệt tuyệt.

VÕ ĐÌNH DÂN
CHOLON-SAIGON-BP ENH
VAN-HOÀ
8, CANTONNAIS, HANOI

Blouson - Pull'over - Chandail...

Hãng dệt Phúc-Lai đã có catalogue 1939-1940 các hàng mùa lạnh. Áo len, áo sợi, đủ các kiểu, các lối, các màu. Các nhà buôn nên viết thư ngay về lấy mẫu.

PHUC - LAI
87-89, ROUTE DE HUÉ
— HANOI —

Hạnh-phúc gia-đình

Nhân các bà lời kỳ ở cũ !
Muốn tốt tươi nên giữ màu da !
HOA-KY RƯỢU CHỒI nên xoa !
Dang-nhan lại thấy da-da hơn xưa !
Vừa giãn huyết, lại vừa răn cốt !
Vẻ đoan-trang đẹp tốt như không !
Ngày xuân càng được sắc hồng !
Càng tươi màu thắm, càng nồng tấm gêu !

Gởi-thiệp bạn gái.
Bà-Thị HỒNG-LOAN

Blouson ARISTO!!

MUA
PULL'OVER, BLOUSON..
marque
ARISTO
của hãng NAM HAI chế tạo
thì chắc chắn là được của tốt.

Nhiều kiểu rất mới.
Không nên ngần ngại.

NAM - HAI
BONNETERIE
45, Rue du Lac — Hanoi
Trước đền Ngọc-Son

VÔ-ĐỨC-DIÊN
KIẾN TRÚC SƯ

8 Place Négrier
HANOI — T. 77

DOCTEUR
Cao Xuân-Câm

de la Faculté de Paris
Ancien Médecin Chargé de
l'Institut antivenérien de Huế
Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị
Nội-thương và bệnh Hoa-liễu.
Khám bệnh tại :
153, Henri d'Orléans — HANOI
(Phố Cửa Đông, cạnh
hội Hợp-Thiện)
Có phòng dưỡng bệnh.

Sách « NÓI CHUYỆN VỚI CON »
bán tại hiệu Thụy-Kỷ, 98, Hàng-
Gai (Rue du Chanvre)
Giá 0p.35 một quyển

CHERCHER-VOUS...

un Fournisseur en gros de Tricots et de

CHEMISETTES

qui vous donnera livraison rapide de vos
commandes les plus importantes ?

Adressez-vous à la

Manufacture CU GIOANII

68-70, RUE DES ÉVENTAILS. HANOI — T. 525

« ... Cuộc sống của thằng con
trai là phải chìm nổi như cánh
bèo mặt biển, phải lang la: như
thú rừng trong rừng, phải rầm rộ
như phong ba bão táp. Nó không
thể lặng lẽ như một nức nở, im
lìm như cánh đồng hoang hay
du dương như tiếng đàn cầm
trong phòng khuê nữ... »

Hãy đọc cuốn sách mới xuất bản :

Đời vô định

Của Phạm-ngọc-Khôi, tác giả cuốn Tiền
Thuyết « Hy-Sinh ».

Nếu văn chương có ảnh hưởng
đến tâm hồn thì cuốn « Đời vô
định » sẽ gieo vào lòng thanh
niên cái mầm tình thần phấn
đấu. Nó khiến cho ta vui mà
sống, sống một cách mãnh liệt
để ném hạnh phúc ra cho những
kẻ ở chung quanh.

Nếu ái tình có ảnh hưởng đến
cuộc đời của thanh niên thì cuốn
« Đời vô định » sẽ đem lại cho
tâm hồn một phương châm nhất
định để xa tránh những tội lỗi
mà ái tình có thể gây nên.

Cuốn « Đời vô định » là cả một
phương pháp để xử thế, là cả
một bí quyết để chiến thắng, nó
là một cái cầm nang chỉ cho ta
rõ con đường hạnh phúc.

Có bán khắp các hiệu sách.
Giá 0p.40.

Ở xa muốn mua, gửi thư về

nhà xuất bản Trác-Vỹ, 62 Hàng
Cót — Hanoi.

Mua buôn có giá riêng.

**Tâm sự của người
mắc bệnh kín**

Bệnh hoa-liễu có nhiều thứ khác
nhau, nào lậu, nào lâm-la, nào hạ-
cam, hạch soái; lại chia ra nhiều
thời kỳ khác nhau. Vì trùng Song-
cầu-cán sinh ra bệnh lâm lậu thì
nào nhiệt lắm, cao lắm, rạo huyết
lâm, nào lâm v.v. Vì trùng Loa-
toàn-khoản có thể làm cho người
ta « vô-định, thiên-pháo, điên cuồng,
đau tim, đau phổi, đau bụng, đau
răng v.v. Thân thể con người ta
có tạng hàn, tạng nhiệt, có người
khỏe, người yếu, căn bệnh có bệnh
nặng, bệnh nhẹ, trùng độc có khi
mới ăn ngoài da, có khi đã thâm
nhập xương tủy. Vì thế cho nên
nhiều bệnh nhân thuốc thì vẫn
uống mà bệnh vẫn không hề thuyên
giảm. Là vì họ uống những thuốc
chế sẵn, tính chất êm đềm, nam
phụ lão ấu đều dùng được, không
hợp riêng cho phủ tạng họ nên
không khỏi bệnh.

Nhà thuốc TRÁC-VỸ, chuyên khoa
hoa-liễu không đầu theo kịp vì chỉ
bốc thuốc sau khi đã xét bệnh kỹ
càng nên ai đã chữa cũng mau
khỏi hoàn toàn, bệnh nhẹ phí tiền
độ 2, 3p. Nặng hết 6p hay 8p. Hỏi
bệnh tại :

Nhà thuốc TRÁC-VỸ
Nhà thuốc An-nam danh tiếng nhất về
khoa chữa bệnh Hoa-liễu.
Ở 62, phố Hàng Cót — HANOI

Đã có bán :

NGAY MƠI

của : THẠCH-LAM

giá 0\$55

CON CÁ THẦN

của : HOÀNG-ĐẠO

giá 0\$10

(Cuốn thứ hai trong loại sách Hồng)

Còn một số rất ít :

Hồn hu óm mơ tiên : 0p.50 — Đôi bạn : 0p.55 — Bỉ Vò : 0p.55 — Trước vành móng ngựa : 0p.30

Sắp có bán :

MAI-HU'ÔNG VÀ LÉ-PHONG

của : THẾ-LỮ

THƯ'A-TU'

của : KHÁI-HUNG

CUỐN SỔ

Saigon — Nguyễn Hợp 19 nhiều quá, định tâm tự tử. Anh ta có ý lắm. Trước khi chết, Hợp đến hãng ô-tô mình làm, lấy một cái xe, phóng thật nhanh xuống sông, tốc lực đi đến còi chết. Như vậy chủ nợ có theo tới ám phủ đòi nợ cũng không đuổi kịp.

Hanoi — Một thầy cảnh sát đi về sở cầm một thiếu niên mặc tây lịch sự, tay xách cái va-li thiết song nhưng mắc tội không đi giầy. Tội đó đã đưa chàng thiếu niên về Bóp. Nghe đâu ở thiên đình, đội xếp cũng bắt những người không đi giầy. Thảo nào các ông Táo mỗi năm lên chùa gõ, quần không có thì được, chứ đôi giầy thế nào cũng phải đủ.

Quảng-yên — Bà cụ M. ngoài 60 tuổi công nhiên đoạt chồng của bà cụ T. cũng ngoài 60. Một hôm cụ M. xỏ đến nhà cụ T., nhẩy lên sập, tay làm làm xon dao bầu sắc loáng, vừa hét vừa phún vua với những người kéo đến xem rằng: Từ nay chồng cụ T. là chồng của mình! Thấy cụ M. hăng quá, ông cụ chồng mặt tái mét, hai tay giữ chặt lấy bụng, người ta không biết cụ lo phải làm chồng cụ M. hay sợ con dao bầu hành tội. Có người nói Chúa động Hàng Bạc ở Hanoi đã đánh điện lén mời cụ M. về chơi lập tức.

Bắc-kạn — Va, Rào, Ken ba anh mán vào rừng hái thuốc, gặp một con vẹt, lấy đá ném chết rồi ngã chên. Chủ vẹt, phó lý Nguyễn bắt cả ba trình kỳ mục. Kỳ mục buộc bên bị trả bên nguyên một đồng. Bên nguyên không chịu, liền kéo bọn mán ăn vẹt về nhà mình xử lý. Xử Va, Rào, Ken mỗi chú phải đền con vẹt của mình 20 đồng, vì chỉ 60 bạc tất cả. Chủ Rào, nhanh nhẩu bỏ ngay 2 chục đền rồi. Không ai ngờ ở thượng du thực phẩm cũng cao giá đến thế!

Hanoi — Nhiều nhà buôn bị truy tố về tội tăng giá thực phẩm quá giới hạn. Nhiều nhà buôn khác vẫn tăng giá như thường. Người ta nghĩ: bên cạnh bảng kê giá thực phẩm buộc phải treo ở cửa hàng, bắt nhà buôn treo một cái bảng khác kê các hình phạt tùy sự tăng giá trái phép nặng nhẹ. Như vậy họ sẽ đỡ dưng tình, và khách mua hàng sẽ trông thấy quyền lợi của mình ngay.

của TÔ-TỬ

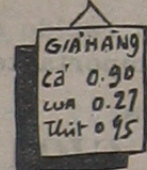
Người

Sinh hoạt đắt đỏ

IM lặng trong bao nhiêu lâu, hội đồng kiểm sát các giá hàng độ nay trở nên rất sốt sắng.

Những nhà buôn quá tham đã bắt đầu bớt tham. Mấy hiệu khách trữ hàng đương bắt giá các thực phẩm tăng lên theo ý muốn của họ buồn rầu cầm biên đề giá lên đồ hàng của họ. Tuy bán theo giá hội đồng đã định ấy, họ vẫn được lời, nhưng họ muốn được lời hơn nữa, hơn nữa, không bao giờ ngừng. Cho nên có nhiều ông chủ hiệu bị bắt và bị phạt. Lúc đó họ mới bắt đầu nghĩ đến khách hàng... để bóc lột theo một cách khác.

Tuy nhiên, cũng có nhiều người bị oau ưc chút đỉnh. Họ làm chủ những hiệu buôn nhỏ và đi cất hàng ở những hiệu khách buôn lớn. Những hiệu này trữ hàng để ăn lãi nhiều, thật nhiều.

nhiều đến tuyệt đích. Hễ hiệu nhỏ lại mua hàng, họ bán một giá cao hơn giá Hội đồng Kiểm sát đã định và nhất định không cho biên lại. Ấy thế là các hiệu nhỏ bị bắt chặt, đành phải tăng giá lên chút đỉnh mới có lãi, nhưng có lãi thì lại phạm vào luật pháp.

Tình cảnh các người buôn nhỏ như thế kể cũng đáng thương, nhưng khổ nỗi tình ngay mà lý gian, làm thì phải chịu. Nhưng cũng tại họ chút đỉnh nữa; mua cất xong rồi, họ vẫn có quyền đòi giấy biên lai như thường. Nhà buôn lớn không có thể viện lẽ gì mà từ chối không giao cho được. Nếu không giao, họ có quyền đòi và thưa về tội bán theo một giá quá cao.

Có như thế, các nhà buôn quá tham, dù lớn hay nhỏ, mới biết thương khách hàng của họ.

Vấn đề khan xu, hào

ĐAI hội nghị Kinh tế, trước khi giải tán, đã nghĩ đến nạn khan xu hào.

Hiềm thù

Ở thôn quê, nhiều tay cường hào thường hay bắt nạt dân em, mà nếu có ai không chịu lép, sẽ đâm ra hiềm thù, tìm cách làm hại người.

Một thí dụ. Một đêm kia cách đây hai tháng, ông Cẩm ở Tổng (Sơn Tây) bỗng thấy lý trưởng làng Yên Vệ

Cùng các Đại-lý Ngày Nay

Từ hôm nay đến 20 Janvier 1940, bạn Đại-lý nào không trả hết nợ cũ cho tới số 194 thì chúng tôi KHÔNG THỂ GỬI số Tết để bán được. Cần nhất phải gửi về những số còn lại. Nếu không nhà báo sẽ tính tiền.

Giá báo tăng lên 0p 12 từ số 192 và xin nhớ cho rằng số TẾT không nhận báo trả lại.

NGÀY NAY

va việc

ho là cần phải
trông thấy
họ bắt buộc
đến chúng
nhất, là hào
ch một cách
nất, là nó
rạch trườn
phủ đã ra
đội các hào
đủ có can
u ra kho bạc
một hào. Đây
là bết. Còn
trông thấy
đài, các ông
g ông quan
vào làm
ương pháp
cũng khó
ông của về
đồng bạc
ó ra ngoại
đến đến,
mọc cánh
ông 3 hào,
theo nhau
đ dẫn. Sau
đồng nữa
giấy, và
có giá trị
yên mãi...
bản một

chủ chánh hội rồi xin phép thẳng với
huyện. Bắc tức, và nghĩ ngay được
một mưu mà ý hẳn y cho là mẹo G a
Cát, vụ cho ông già Úc hội hợp cộng
đo.

Việc ra đến tòa. Và lý trưởng Bắc
quá khôn ngoan kia bị phạt 3 tháng
tù và 501. án phí. Rồi đây, lúc vào
nhà pha, Bắc sẽ tha hồ có thì giờ
mà nghĩ đến mưu mẹo G a Cát của mình.
Những việc như thế không hiếm ở
thôn quê. Nếu ông già Úc thật thà hơn
chút nữa, không xin phép thẳng ở
huyện, thì có lẽ ông cũng còn bị lỗi
thời hơn nữa... mà ở nhà quê, biết bao
chiều người thật thà khờ khạo hơn

ông già Úc? Chỉ bao giờ họ biết đâu
là quyền hạn nghĩa vụ của họ, thì dân
quê mới khỏi bị những nhiều như thế
được. Nghĩa là họ phải có học, phải
được học.

Điền

O một tỉnh kia, một người bị mất
trộm một cái ví bằng đồng gửi
trả lại. Chủ đang tội, cái ví ấy không
có tiền, nhưng đựng một vài thứ cần
cho chàng ta hơn là tiền: thẻ thuế
thân, giấy căn cước và vài cái giấy
má can hệ.

Chàng ta mừng, Nhưng mà quên
cảm ơn anh kẻ trộm.

Vì thường thì một tay ăn trộm lấy
được cái ví, điều thứ nhất, là lấy
tiền, mà nếu không có tiền, thì dùng
cái thẻ thuế thân của người bị mất cấp
càng hay... Một ngày kia, biết đâu tư
pháp lý lịch của người này tự nhiên
có vết tích, trong khi tư pháp lý lịch
của nhà ăn trộm vẫn trắng tinh như lý
lịch một người lương thiện.

Ít ra vì thoát khỏi cái nạn ấy, chàng
ta cũng phải cảm ơn anh ăn trộm đã.
Hơn nữa. Anh ăn trộm gửi trả ví cho
chàng kia đã tỏ ra... có đức lắm. Vì,
đối với anh ta, gửi trả một cái ví, đâu
là một cái vi phạm, cũng đã làm một
sự hi sinh nhỏ, đã tỏ ra lương thiện...
hơn một người lương thiện.

Nhưng có lẽ vì thế nên có người
bảo anh ta điền. Có lẽ. Vì nếu người
lương thiện không ăn cắp, một người
ăn cắp không điền thì không bao giờ
trả lại của mình ăn trộm cả. Và nếu
kẻ cắp nào cũng trả lại của mình lấy,
thì không những nghề ăn trộm hết,
mà đến nghề buôn bán cũng không
còn.

Hoàng-Đạo

CÂU CHUYỆN

hàng tuần

Ngày Nay « Sô Mùa Xuân »

1940

Kể từ ngày « SÔ MÙA XUÂN » của Ngày Nay bắt đầu xuất bản,
thì « SÔ MÙA XUÂN » 1940 là số thứ tư. Mỗi năm số đặc biệt
ấy được hoàn chỉnh hơn lên, và cũng mỗi năm SÔ MÙA XUÂN
càng hoàn toàn, đầy đủ hơn lên, vì sự kinh nghiệm của những
năm trước đã giúp chúng tôi nhiều trong việc trình bày tờ báo
và xếp đặt các bài vở.

Trình độ báo giới và nghệ thuật ở nước ta chưa cho chúng
ta hy vọng một số báo nổi tiếng khắp thế giới như Số đặc biệt
Noel của tuần báo Illustration, là số báo in đẹp nhất hoàn cầu.
Nhưng chúng ta mong một ngày kia sẽ có thể so sánh được,
và vì vậy sự cố gắng hàng năm là cần thiết « SÔ MÙA XUÂN »
của Ngày Nay đã theo con đường ấy, kể cả về hình thức lẫn
tinh thần. Tuy có nhiều sự khó khăn trong tình thế hiện giờ,
chúng tôi đã không chịu lùi và cố sức để trình bày các bạn
đọc tin yêu của Ngày Nay một « SÔ MÙA XUÂN » đẹp đẽ và
vui vẻ hơn SÔ MÙA XUÂN năm ngoái.

« Sô Mùa Xuân » 1940 của Ngày Nay sẽ làm
vừa lòng các bạn đọc.

(Xem tiếp ở trang 6)

Phụ-Bản Ngày-Nay số Mùa-Xuân 1940

NGÀY NAY SỐ MÙA XUÂN 1940

44 TRANG, IN TRÊN GIẤY TỐT, GIÁ 0P.50

Các bài và tranh ảnh :

Mỗi năm một khác, « Số Mùa Xuân 1940 » sẽ đem đến cho các bạn đọc tất cả một mùa xuân vui-vẻ, một tập văn đầy đủ, cảm-dộng, dịu-dàng lẫn với tiếng cười trong-trẻo. Các bài vở, truyện ngắn, văn vui, thơ, kịch ngắn, những giai-thoai về Tết xưa nay, v.v. đều chọn lọc rất kỹ. Do các nhà văn :

TRỌNG-LANG, ĐỖ ĐỨC-THU, ĐOÀN PHÚ-TỬ, THANH-TỊNH, XUÂN-LIỆU, HUY-CẬN, HOÀNG-ĐẠO, TỬ MỠ, NHẤT-LINH, KHÁI-HƯNG, THẾ-LŨ, THẠCH-LAM, V. V.

VÀ CÁC BÀI VỞ KÈN CHỌN CỦA
CÁC BẠN ĐỌC KHẮP TRONG NƯỚC.

Trong « Số Mùa Xuân » này, các bạn lại được thấy hành-vi và công-việc của ba nhân-vật nổi-tiếng mà các bạn vẫn quen biết :

LÝ-TOÉT, XÃ-XỆ và BA-ẾCH. Ba người ấy sẽ bắt đầu những truyện rất tưng cười và kỳ lạ.

TRANH VẼ VÀ BÀI-TRÍ CỦA HỌA-SĨ TÔ-NGỌC-VÂN

Ngày Nay « Số Mùa Xuân 1940 » 44 trang, một tập báo Mỹ-thuật, rất nhiều bài và tranh ảnh.

Những bản dành riêng cho các bạn đặt tiền trước sẽ in lên giấy thượng hảo-hạng (tranh và phụ-bản cũng giấy đặc-biệt).

Hai tác-phẩm Mỹ-thuật có giá-trị:

Tranh Phụ Bản « DƯỚI HOA », do họa-sĩ Trần Văn - Cẩn vẽ. Một bức họa rất thanh-nhã và tươi tắn, những màu thuốc dịu-dàng trên nền màu nhạt, như một bức họa vẽ trên lụa, giống các bức họa trên lụa đã được ngợi khen và thưởng-thức ở phòng Triển-lãm 38-39 của họa-sĩ. Thật là một bức tranh treo Tết rất có giá-trị

Sáu màu, in trên giấy thích-hợp với màu sắc của bức họa, do Viễn-Đông Ấn-quán in.

Bìa « BA THIẾU-NỮ », của họa sĩ Tô Ngọc-Vân, mà trên tờ báo này các bạn đã thưởng thức nét vẽ uyển chuyển và linh động. Chúng tôi không cần giới-thiệu dài hơn nữa.

Năm màu in trên giấy dày, trắng và láng, cũng do Viễn-Đông Ấn-quán in.

Bìa Ngày-Nay số Mùa-Xuân 1940

xem tranh

NHIỀU người xem tranh, hẳn không biết nên xem thế nào để hiểu. Người ta tự hỏi: đẹp hay xấu vì lẽ gì, ở những chỗ nào. Ngẫu nhiên người ta vẫn thường nhờ các họa sĩ trả lời.

Trả lời là một việc dễ. Một nghệ sĩ chịu khó suy nghĩ, xét đoán, nghiêm nghị với mình vẫn «trông» thấy nhiều, «biết» nhiều (tuy chưa phải vì thế mà đã có tài).

Song tôi thiết tưởng, khi người ta không là nghệ sĩ, nhà bình phẩm chuyên môn, hay nhà khảo cứu «biết» đối với khách quan lại là cản trở sự thưởng thức. Vì lẽ, khách quan ít có dịp gần mỹ thuật, sự biết không thể rộng được. Biết chút ít rất nguy hiểm cho sự xét đoán. Thấy nói một bức tranh đẹp vì nhiều màu tươi, hay vì người kiêu vẽ dễ yêu, ta yên trí ngay phải thế mới đẹp, còn tác phẩm nào không có cái đẹp ấy đều là dở.

VỢ (chứa hoa) — Anh đi về em một mình với cuộc đời, vô vị, cõi lòng trống rỗng.

Sự thật không thế! Không có những nét ấy, có thể có những nét khác được. Tất cả nghệ sĩ không nhìn tạo vật bằng một mắt chung. Bởi có giáo dục, nhìn giáo dục, họ sẽ vẽ như nhau. Bấy giờ thiên hạ chỉ cần một nghệ sĩ cũng đủ!

Đối với công chúng, màu sắc hay tươi, nét già hay non không phải cốt yếu. Chỗ cần là kết quả một tác phẩm, là cảm tưởng và cảm giác của ta trước tác phẩm. Nhà nghệ sĩ cũng chỉ cần có thế. Tất cả cái khổ tìm tòi của mình chỉ để tả được tâm trạng mình và truyền những ý muốn, những tình cảm cho người coi tác phẩm của mình sáng tạo.

Muốn thấu giá trị bức tranh, đừng suy xét gì cả. Mặc tác phẩm cảm mình. Nhưng trong lòng cần thư thái, trí bình tĩnh để tiếp nhận một cách vô tư những cảm giác mới. Coi những người vẽ trong tranh, thí dụ ta có cảm giác là làm bằng gỗ. Cảm giác của ta có thể đúng. Có được cảm giác ấy, ta không cần phải tách bạch, soi mói đến cách vẽ, nét vẽ, những cái chỉ cần hiểu cho người có mặt thiết với nghệ. Theo cảm giác đó, định giá mỹ thuật bức tranh. Tuyệt tác nếu quả ý tác giả là sáng tạo một nhân loại gỗ (một họa sĩ Pháp hiện tại, vẽ người trông như bu-long, đinh ốc; vẽ thùng, búa, kim trông lại sống hoạt như người). Vô giá trị nếu dụng ý của họa sĩ cốt tả những người sống như chúng ta. Tự ý muốn sáng tạo cho đến sáng tạo, có nghệ thuật. Đến được hay không, tùy cái hay dở của nghệ thuật. Chúng ta không cần biết đến nghệ thuật, chỉ ý muốn sáng tạo và sự đã sáng tạo là đủ rồi. Cái gì muốn bao giờ cũng là một hiện trạng rõ ràng không che giấu — người coi tranh không nhìn thấy

VÉO VON !

Véo von vừa hát vừa làm,
Việc dù khó nhọc, nhẹ nhàng như bay.
Hát lên một điệu ca hay
Cho lòng thanh thản như mây lẹ làng.
Đề thêm can đảm, vững vàng
Bước chân rắn gỏi trên đường chống gai.
Hát lên một điệu vui tai
Buổi cho bớt cái bi ai, thâm sầu.
Muốn trừ tức bực, lo âu,
Thuộc liền thần hiệu là câu hát lành.
Muốn quên mọi nỗi bất bình,
Cho đời sung sướng, cho mình sống vui,
Vừa làm vừa hát, ai ơi,
Véo von lên giọng, vang trời tiếng ngân.

Tú-Mỡ

vì tâm trí không được tự chủ, bị những thành kiến, những quan niệm đã học ám ảnh. Một bức tranh dụng ý tả về rục rờ của ánh sáng, không kể gì đến hình thể, trong đó ta chú ngay đến hình thể, vì ta sẵn có quan niệm trong hình thể, quan niệm làm lấp mắt cảm giác về ánh sáng mà, nếu vô tư, ta có thể nhận được.

Tôi thấy rằng quan niệm chung của số đông người Annam về tranh là tranh phải như bức ảnh có màu. Xét một tiêu tiết gì trong tranh? Người ta viện ngay đến sự thực: nhìn một vật liệu trong tranh? Người ta so sánh ngay với sự thực. Làm như mắt họa sĩ là ổng ảnh! Có khác gì, coi kịch lại có tính kiêu cách người xem chiếu bóng! Có khác gì bắt một nhà văn tả người, đi tìm một người kiêu rồi theo người ấy, hạ người ta nói gì, làm gì cũng đều chép vào chuyện. Những nhân vật trong mỹ-thuật (trừ truyền thần) phần lớn đều là mỹ công sáng tạo: mượn một ít

vật liệu ở sự thực để nghệ sĩ sai khiến theo ý muốn của mình.

Cái ý muốn ấy, cái cách nhìn sự vật theo quan niệm của mình, cái mà đặc biệt cho từng nghệ sĩ ta vẫn gọi là nhân cách mỹ-thuật. Bởi mỗi nghệ sĩ (tôi nói nghệ sĩ chân chính) có một nhân cách mỹ thuật riêng, nhiều khi rất mới lạ, nên xem tác phẩm của họ mà tâm trí không tự chủ, đem theo những định kiến, những quan niệm của mình hay mượn của ai, là làm một điều không hợp lẽ phải. Nhà bình phẩm Charles Beaudelaire đã nêu lên thuyết: bình phẩm, muốn công bình phải tây vị (pour être juste, la critique doit être partiale). Tây vị đây là tây vị khuynh hướng của nghệ sĩ, theo đường ấy mà xét người, ta xem tranh cũng gần như bình phẩm. Nếu không quý, không nể ý muốn của nghệ sĩ, không bao giờ thưởng thức được tác phẩm mỹ-thuật một cách công bình.

Tô-1ử

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col BALEI-NÉ et TRUBÉNISÉ chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, Rue du Riz — Hanoi

Agent à Namdinh :

BAZAR AU BON MARCHÉ

140-142, Paul Bert — Namdinh

SẮP CỎ BÁN :

Đùa với Ái tình

TIÊU-THUYẾT CỦA CÔ LỆ-CHI

Một thi-sĩ Pháp đã viết trước đây một thể-ký : « Không nên đùa với Ái-tình », chắc là ái-tình nguy-hiểm lắm. Một nữ học-sinh Hanoi, 18 tuổi, rất yêu tự-do và lãng mạn, muốn liêu một thí-nghiệm để xem ái-tình là gì, và xem nó như thế nào, quyết truỵến náy, mà giá-trị về tâm-lý và nghệ-thuật không dễ gì đạt được là một bài phân-giải về cuộc thí-nghiệm rất lạ-kỳ, cảm-dộng ấy.

Editions MINH-RHUONG 15A, Cité Van-Tân, HANOI

Từ và ngôn-pa-lieu gửi cho nhà in-pa-lieu phát hành ; Bắc-kỳ :

M. TO VAN-DUC, Librairie Centrale, 110 Rue du Pont en Bois, HANOI

Trang kỳ : M. Lê thành Tuấn, 119 Bd Gia Long — HUẾ

Nam kỳ Cao-mên và Ai lao ; M. Minh Phương

CHUYÊN OÁN, tiểu thuyết của Lưu Trọng-Lư, giá 0p.35, cước 0p.21
ĐÀO MỎ, tiểu-thuyết của Nguyễn Vũ, sắp có bán.

DOCTEUR

NG. - MANH - THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ

CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand Bacdha

Téléphone : 1330

Médecine générale et infantile

Dermato - vénérologie

Rayons X — Rayons U.-V et I.-R

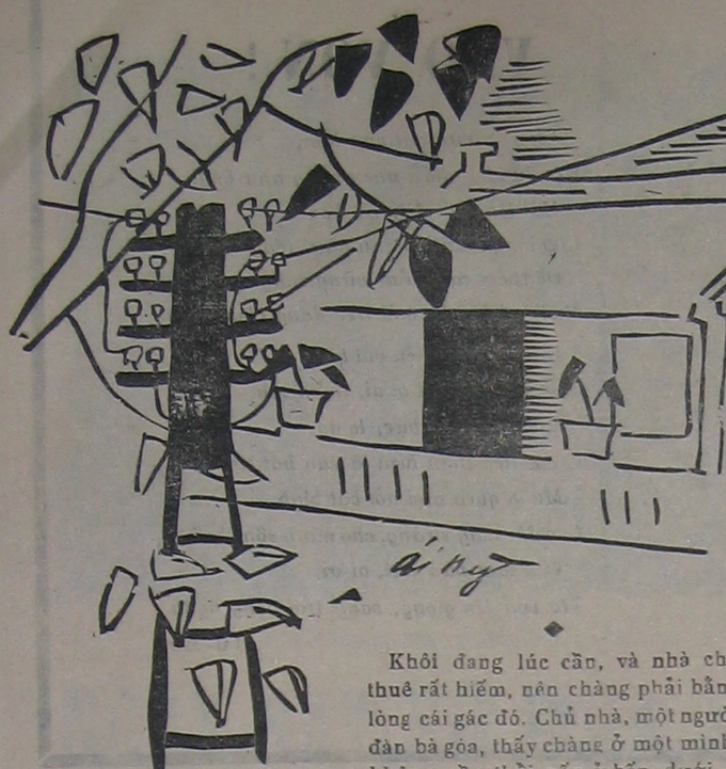
Diathermie — Ondes Courtes

Courants Galvano - Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.

Soir : 3h. à 6h.

Gác cho thuê

TRUYỆN NGẮN của ĐỒ-ĐỨC-THU

ngồi trông hàng.

Hôm đầu tiên ngủ dậy, Khôi thấy một cảm giác lạ, nhất là lúc sáng dậy. Buổi sáng mọi ngày, chàng thường trầm ngâm trước ấm chè và vai đĩa sủi-mại của một hiệu nào. Rồi tùy theo trời mưa hay nắng, Khôi vào thư viện, đến tán chuyện với mấy người bạn dốt dãi, hay ra ga ngồi hành khách xuôi ngược, tuy không đón đưa ai. Hôm nào buồn quá, và nhằm ngày phiên tòa, Khôi đi xem xử án.

Khôi như ngạc nhiên không thấy phải mặc áo về ngoài phố. Chàng nằm im, mắt mở nhìn chung quanh, thấy một cảm giác lạ, và dễ chịu. Đầu chàng còn hơi nặng vì rượu uống với anh em đêm qua. Trên tay ghế, chiếc áo vắt sộc sộc rử một tay xuống sàn gác. Từ dưới đưa lên những tiếng động của một phố náo nhiệt: còi xe hơi, chuông xe điện, và thấy mọi người dường lẫn lộn trong cuộc mưu sinh. Xưa nay chàng vẫn lẫn trong những tiếng ồn, và lãnh đạm đi qua. Khôi nhớ lại đêm qua, lúc chàng về, bà cụ ngồi một trận ho dữ dội, rồi cứ dai dẳng kéo từng cơn mãi đến lúc chàng ngủ, thôi nghe tiếng.

Như theo một thói quen, Khôi trở dậy, mặc quần áo ra hiệu ăn sáng. Rồi Khôi đi ra lối thư viện. Nhưng qua vài phố, chàng biết nghĩ sao, chàng quay « về nhà » đọc sách.

Trong mấy bữa cơm đầu tiên, cô con gái chỉ cầm cổ áo, không hề nhìn lên Khôi. Bà mẹ thường săn sóc đến chàng, giục gấp những miếng ngon, có khi lại gấp đũa vào bát. Thấy Khôi khảnh ăn, bà thường ép chàng ăn nhiều thêm.

— Cậu — tiếng cậu đã thay cho tiếng ông, vì Khôi ít tuổi và bà đã coi như người nhà — ăn ít quá, lấy dầu sức khỏe mà làm việc. Cậu lại hay đi chơi và xem sách khuya. Cậu làm gì nhỉ? Làm báo. Tôi thấy những ông làm báo hình như phải lo nghĩ nhiều lắm. Lao tâm hại lực lao lực, cậu cần phải tâm bổ nhiều lắm. Cậu xơi món này đi...

Bà gấp cho Khôi một chiếc đùi gà rán, hay lườn con cá hấp.

Cô con gái cũng dần mất tính bẽn lẽn, vui vẻ nói chuyện như mẹ, và thường đề ý đón bắt của Khôi để xơi cơm. Mà quả nhiên Khôi ăn nhiều lên thật! Chàng thấy sức khỏe trở lại, người dễ chịu hơn, và làm việc được nhiều.

Được ít lâu Khôi bỏ thói đi ăn sáng ở hiệu « cho đỡ mất thì giờ ».

Mỗi sáng, vú già mang lên một khay: trứng, sữa, bánh mì, bánh cuốn, cà phê... thay đổi hàng ngày.

Khôi thấy cũng sạch sẽ, ngon lành.

Rồi Khôi bỏ cả tích đi khuya, mỗi lần chàng về đêm, tuy hết sức nhẹ bước, nhưng tiếng giày rên rền lên thang cũng đủ làm mất giấc ngủ mộng mành của bà cụ già, giường liền ngay đấy. Bà cụ thức giấc, ho một hồi lâu. Tuy không ai nói gì, nhưng Khôi cũng tự lấy làm phiền cho họ. Chàng ở nhà mấy đêm, thấy quen. Mỗi lần muốn đi, chàng lại nghĩ cảnh ngoài phố ngày nào cũng giống ngày nào, không có gì đáng đề ý. Khôi lại ngồi xem sách, hoặc viết. Bàn thảo mỗi ngày một đầy thêm. Khôi vui vẻ vì đã không bỏ phí thời giờ, và thấy cách sống bình tĩnh, điều hòa cần cho sự làm việc.

KHÔI đang lúc cần, và nhà cho thuê rất hiếm, nên chàng phải bằng lòng cái gác đó. Nhà dưới là một cửa hàng tạp hóa, hơi chật, lũng cũng những đồ đạc. Một lối đi hẹp, lách vào đến bên trong là chỗ cầu thang lên gác. Gian gác vuông vắn, kê được độ bốn cái giường. Phía ngoài ra phố có một cái cửa sổ, lúc nào cũng đóng để tránh bụi, thành bên trong tối tăm và ẩm. Lúc mặt trời gần đứng bóng, mới thấy mấy ô ánh nắng ở chỗ nóc để hở, lấp lánh chiếu xuống.

Mở cửa sổ đứng trước, cũng không có cảnh gì đẹp. Mái hiên nhà dưới thè ra che một nửa đường phố. Mấy chiếc cửa sổ của gác nhà phía trước, một cột si măng chẳng chịt những giấy điện, một cành cây vươn ngang qua, mà ít khi có chim đến đậu, hoặc gió đến lung lay.

Mấy tháng nay Khôi lang thang ở Hà Nội, không có chỗ ở nhất định. Ngày ngày lượn quanh phố, lúc đôi vào ăn ở bất cứ hiệu nào, lúc đôi phố nào. Tối ngủ ở tiệm hút, nhà ăn, hoặc hay nhà anh em bạn. Một chiếc và li gửi nhà người quen, thỉnh thoảng Khôi về tắm rửa, thay quần áo, rồi lại đi.

Các bạn Khôi xem ý thích lối sống ấy. Họ cho thế mới hợp với tâm hồn nghệ sĩ, không bị ràng buộc. Nhưng ít lâu nay, mỗi lần họ ca tụng cách sống của chàng, Khôi lại có một nụ cười hoài nghi và chán nản. Khôi thấy ngày giờ trôi phí hoài, và tiêu tốn. Chàng nhẩm tính mấy tháng sau mới lấy được bảo quyền một quyển sách mới. Ấn ông thất thường làm người yếu đi dần. Chàng nghĩ đến thuê nhà, để có chỗ làm việc nhất định.

Khôi đang lúc cần, và nhà cho thuê rất hiếm, nên chàng phải bằng lòng cái gác đó. Chủ nhà, một người đàn bà góa, thấy chàng ở một mình, không cần thồi nấu ở bếp dưới — một điều rất khó chịu đã sinh nhiều chuyện bất bình với mấy người thuê trước — cũng vui lòng, cho là một dịp may.

— Thưa ông, nhà ít người và hàng họ ế ẩm, nên phải cho thuê hơi đắt tiền. Ông có một mình, ở đây tiện lắm. Nếu ông muốn xơi cơm với chúng tôi thì cũng xin vui lòng thồi nấu dùm ông. Chúng tôi rất cần thận. Và lại người lịch sự, biết điều ở với nhau thì bao giờ cũng dễ dàng.

Khôi nghe hai tiếng « lịch sự », mỉm cười:

— Nhưng tôi hay đi chơi khuya, sợ mỗi khi về gọi cửa, phiền...

— Thưa ông không cần gì. Ở Hà Nội, thức khuya là thường. Thỉnh thoảng ông có đi xem xi-nê, hay đi chơi tối, thì đã có vú già nằm ngay ngoài cửa hàng. Vú ấy tính ngủ lắm.

Một giọng con gái gọi với lên:

— Mẹ xuống bán hàng.

— Xin lỗi ông.

Người đàn bà vội vàng đi xuống, tiếng guốc lộc cộc ở thang.

Hai hôm sau, Khôi cho khuôn đến một cái đi-văng, và một cái bàn mộc: đồ đạc cần thiết để ngủ và làm việc. Chỉ có thế. Nhà chủ cho mượn thêm những thứ cần dùng: ghế ngồi, đồ rửa mặt, một bộ ấm chén. Buổi sáng, khi Khôi còn ngủ, người vú già lên quét dọn, lấy nước rửa mặt, pha sủi-mại ấm chè rồi lại lẳng lặng xuống. Đến hôm Khôi ăn cơm ở đây mới biết rõ nhà dưới có ba người: bà chủ nhà, một cô con gái chạc hai mươi, và một bà cụ già, thường nằm suốt ngày ở chiếc giường sắt chân thang, lúc nào cũng buồn mẩn, và vẫn ăn cơm riêng. Thêm một người vú già, ngoài mấy bữa cơm trong bếp thì lại ra

CHỈ LÀ MỘT TIN VỊT

Mấy hôm nay người ta phao ngáo có rất nhiều sự lạ xảy ra ở biển-giới. Không, đó chỉ là tin vịt, thực ra, mới có chuyện RỪNG XANH MÁ PHẤN, xi-bội, trình thuật siêu nhiên mô tả các cuộc xung đột, các tình trạng hỗn loạn giữa hủ tục của ngàn xưa và làn sóng văn minh hiện đại. Sách dày 121 trang, in đẹp, giá có 0p.30. Ở xa thêm 0p.10 cước, gửi về Editions Hara-son, 97, Rue Cotea, Hanoi

Luthart
57
Rue du Commerce
HANOI

Banjo guitar
Mandolin

Condes harmonica
Acoustic

Đã thôi ở nhà, chàng cũng như
đang đi, vì không phải đến ai. Bà
chị em chửi chửi, chửi nôm.
Một lần Khôi nghe tiếng ở nhà dưới
nói đến tên chàng. Bà chủ tướng Khôi
đi vắng, nói chuyện với mấy người
qua. Khôi không rõ bà nói gì, và
cũng không muốn nghe, đi mạnh
bước cho họ thôi.

Bên ăn đã xong, người nào cũng
ngủ ngáy say. Họ bắt đầu nói to, coi
như trong hiệu không còn ai.

— Bây giờ chúng mình làm gì?

— Bể lâu anh Khôi không đi
đi đâu? vậy theo ý anh ấy. Anh Khôi,
đi đâu?

Khôi điềm đạm trả lời:

— Tôi đi về.

T... to tiếng nhất, và như đã quá
chén:

— Các anh thấy chưa? Anh Khôi

muốn đi về! Xưa nay anh ấy có
nói thế bao giờ? Mà về đâu? Bây
giờ phải về, để cho có bé khôi phải
chờ khuya mở cửa. Có bé tuy cũng
khá, nhưng nhờ giới không có chút

thông minh nào. Càng hay. Nếu họ
thông minh, khôn khéo, họ đã
chẳng lấy họ mình. Rồi các anh sẽ
đuay: đi ăn cưới anh Khôi lấy cô...
cô... cô con gái bà chủ nhà Ha ha ha.

— Như thế thì đi sao? Anh
chăm người ta lấy nhau ư? Các
anh cho rằng một nghệ sĩ không
được có gia đình, bị dang buộc.
Chỉ là một ý tưởng nhầm. Bao
nhiều nhà văn, vợ con đẻ huê, mà
vẫn có những tác phẩm s ầu viết...

— Tôi không nói nghệ sĩ không
được lấy vợ, nhưng không nên.
Anh Khôi lại càng không nên lắm.
Tôi quyết thế. Các anh thấy anh ấy
đạo này viết được nhiều, nhưng
các anh có thấy giá trị tác phẩm
như ấy không? Một cái bại. Anh
Khôi à, một cái bại, anh hiểu chưa?
Họ còn nể anh, họ không nói rõ
Anh về đọc lại xem ít lâu nay anh
viết những gì? Các anh sẽ thấy
xuất hiện một loại sách cho các
ông già kém ng ờ. Anh Khôi không
cần nghĩ đến. Nhưng anh còn cầm
bút, và còn « tôi đi về » thì loại
sách ấy tự nhiên ra. Các anh thấy
không?

Mọi người đều khó chịu Khôi
ngồi lặng lẽ nghe.

Đêm ấy và mấy đêm sau, Khôi
suy nghĩ rất nhiều. Căn của T. có
một ít lẽ phải. Mấy lần chàng đi
chơi khuya về, mới dừng tiếng giây
trước cửa và gõ một tiếng, cánh
cửa đã mở. Có con gái như vẫn đợi
ng ờ chàng về. Bữa điểm tâm sáng
hôm sau thấy đối đãi hơn. Khôi
nhận thấy quanh mình có những
sự chăm nom bao bọc, và... chàng
tự d ờ trôi theo.

Khôi xem lại những bài mới viết.
Lỗi viết dễ dàng, nhưng tư tưởng
tâm thường, ủy mị. Chàng ngồi
xuất đêm, chống tay lên má, đắm
đắm nhìn đồng giấy trước mặt.
Thời khắc qua. Người thanh niên
vẫn ngồi như pho tượng, có lúc thở
dài, mơ màng; có lúc mắt sáng lên,
dậy nghị lực. Gần sáng, chàng đem
đốt hết những bản thảo mới viết.

Mấy hôm sau, Khôi lại lang thang
ngoài phố, không có chỗ ở nhất
định. Và trước cửa hàng, lại thấy
cái biển:

« Gác cho thuê ».

Đỗ đức Thu

C. C. K. P.

Một cuốn sách đầu tiên bằng quốc-
ngữ có trên một nghìn phương thiết-
dụng ngay cho người ta.

Sách Cứu-cấp Kỹ-phương của
nhà thuốc Thượng-Đức xuất bản
gấp gần 200 trang, in bằng giấy
boulant hạng tốt, giá bán 7-00 một
cuốn. Trông vẻ hình thức bề ngoài
thì là một cuốn sách in rất mỹ-
thuật đẹp dễ ợt, mà nội về bề
trong, thì thực là một cuốn sách
đáng chú ý hơn hết. Vì trong sách
đó có tất cả 16 bài ca sinh sản diện
quyết, 6 bài thơ phân biệt các
chứng dinh sang và trên 1000
phương chữa đủ các bệnh bằng các
cách gần gũi rất thực tiễn. Trên
1 nghìn phương thuốc thần hiệu đó,
chúng tôi rất tiếc không thể kể rõ
hết ra đây được, song có thể kể
đại-lược được rằng sách đó có đủ
các phương chữa từ các bệnh nguy-
hiểm ngặt-nghèo cho đến các bệnh
thông-thường gần-dĩ. Những tai-
nan như chết đuối, chết rét, chết
nắng, chết thất cổ, cho đến các
người ăn phải b ả m ả, phải than
m ỏ, phải các chất độc hoặc nuốt
phải kim, phải tiền, hóc xương,
ngã bất tỉnh, gãy xương, hay bị rắn
cắn, ong đốt, cũng đều có những
cách chữa cấp-tốc rút m ảch-nhiệm.

Những các tạp-bệnh như các chứng
đau đầu, đau mắt, đau tai, đau mũi,
đau mồm, đau răng, đau cổ, đau lưỡi,
đau bụng, đau lưng, rụng tóc, cho
đến các bệnh giang-mai, các chứng
dinh-sang, các bệnh lậu, bệnh tiểu-
tiện không điều, bệnh liệt-lương,
bệnh hiểm muộn sinh-dục, bệnh trĩ,
bệnh l ỏi dom, bệnh sâu quầng,
bệnh th ỉên-truy, thân suy, p ời kém,
không có một thứ bệnh gì là không
có đủ các phương thuốc để chữa.

Những phương linh-nghiem chữa
các bệnh dịch tả, dịch đau m ảng
óc, đậu mùa, sởi và tất cả các bệnh
kinh-nguyệt, sinh-sản của đàn-h ả,
các bệnh s ải-đẹn của trẻ con cũng
đều có sự tìm biên chép đủ
trong đó. Ngoài ra còn phụ nh ều
bài chữa các bệnh quái lạ như
đốt hình mặt người, các bà có
bệnh thương - l ửi kh ẻc th ầm
chúng âm suy (bệnh ở trong âm-
h ộ có tiếng thở ph ảnh-ph ảch), chứng
cam v ỏ cổ r ẻ con... Những bài Th ầu
kim-đan, Th ầu-liên Cu-th ầnh-hoan,
Cửu-long-đan, Hy-đ ầu th ầnh-phương,
cùng tất cả các phương gia-truyền
bí-thư cũng đều có chép đủ trong
sách Cứu-cấp Kỹ-phương. Một điều
đặc-biệt là sách C. C. K. P. còn có
nhiều phương chữa cho người ta
nhuận sắc mặt, tăng vẻ đẹp, đại-kh ải
như làm thế nào về mặt hồng hào có
duyên, tóc dài mà đẹp, tóc bạc trở lại
đen... Thực là một cuốn sách đầu
tiên bằng quốc-ngữ có trên 1 nghìn
phương thiết-dụng ngay cho người
ta mà hoàn-toàn như vậy.

Nếu nhà nào có một cuốn sách C. C. K. P.,
trong nhà: 1 là sẽ tránh được hết các tật
bệnh hoặc tai-nạn xảy ra những lúc bất
thần, 2 là hàng năm sẽ bớt được một số
tiền lớn chi phí về thuốc thang, vì trong
C.C.K.P. có đủ các phương chữa đủ các bệnh
cho người ta rút dần đi, hết ít tiền. Vậy nên
có mấy lời phân bình và giới-thiệu cùng
độc-giả như trên. Ai muốn mua xin nhớ
aiết thư và gửi mandat về cho nhà thuốc
Thượng-Đức, 15, Mission - Hanoi.

OUVERTURE
LE SAMEDI 14 OCTOBRE 1939

CABINE PROPHYLACTIQUE du Docteur HÏ

Ancien Interne de l'Hôpital
St Lazare de Paris

Spécialiste des
maladies vénériennes

Ouverture en permanen-
ce la nuit de 22 heures
à 6 heures du matin

Pour tous soins préventifs con-
tre les maladies vénériennes
(Đ ẻ ph ỏng bệnh hoa-li ẻn)

N 2, RUE LLE H ỒI-V Ử

Áo con nít Vinh-Long

Cần nh ều các nhà buôn Nam-kỳ

SAIGON
CHOLON
MYTHO
BAOLIEU
TRAVINH
CANTHO
BIENHOA
PHNOMPENH

Bán sỉ và bán lẻ giá rất hạ
53 Rue de la Citadelle 53 Hanoi

25%
Như-nữ
đều G ẻc-G ẻi
ngay h ảnh-kinh

NH ỀNG
C ảI KH ỏCH ỬU
T ảY C ỏ TH ẻ
TR ảNH Đ ỬC
N ỀU
M ỏI TH ầNG
Ư ỜNG TR ỬC
1 H ỒP

B ảCH
Đ ỬY ẻN
H ỒAN
Đ Ử ẻNH, S ỬA H ỬY ẻT

V ỏ Đ ỬNH Đ ỬN
CHOLON SAIGON PHNOMPENH
AN HOA 3 CANTONNAIS
HANOI

TI ẻNG THU

Đ ả C ỏ B ảN TH Ờ
của
L ỬU TR ỜNG-L Ử
Giá 1p.50
C ửc 0p.32

Một tập thơ đầy nh ỏc-đ ẻn, đầy m ảu sắc, đầy ph ỏng-v ẻ đ ẻt nước. Một công
trinh ản-l ỏat đ ẻng-d ẻ m ả xinh xắn. In từ đ ầu Xu ẻn đ ẻn cuối Th ầ mới xong.

Gi ẻy th ườg h ườg. 6 b ẻc tranh phụ-b ản. B ả m ản.

Editions LIBRAIRIE CENTRALE

TO VAN Đ ỬC, Directeur, 110, Rue du Pont en Bois - HANOI

Solutions raisonnées (Physique et Chimie) Vũ lai-Chương (adopte) Op.80
N ườg H ườg Vàng, ti ẻu-thuy ẻt của Vũ Trọng-C ản Op.40
N ườ H ườc Sinh, ti ẻu-thuy ẻt của Nguyễn Văn Ph ảc Op.23
N ườ Đ ẻng c ỏn của đ ẻn đ ẻ, ti ẻu-thuy ẻt Vũ Trọng-C ản, s ảp c ỏ b ản.

TRÔNG CÌM

CHIẾN TRANH BẢNG

UỐN hiểu rõ chiến lược trên mặt bể, cách hành động ra sao và chủ đích có gì, thì ta

không nên quên bề trước hết là để dành cho các lực địa cùng các xứ giao thông với nhau.

Trên mặt biển chẳng chịt những con đường tuy không nhất định được bằng những đường trên lục địa, nhưng nó vẫn dẫn đến các nơi bắt đi dịch là những cửa bể.

Một điều nữa ta không nên quên, là chiến tranh ngày nay không giống như 150 năm về trước, chỉ chuyên về sự xung đột của hai đạo quân lành nghề, còn mọi người trong nước không cần dự đến thì vẫn làm ăn buôn bán như thường. Chiến cụ ngày xưa cũng không phiền phức mấy, và những thổ sản trong nước cũng đủ nuôi quân lính cùng nhân dân trong nước.

Ngày nay thì không thế. Những súng đại-bác, tạc đạn, thuốc nổ, xe thiết-giáp, tàu bay, tàu thủy, tất cả những máy móc tinh xảo ấy bị hủy hoại đi rất chóng, nên người ta phải chế tạo ra cái mới luôn, hoặc mua ở ngoại quốc. Lại còn mua ở nước ngoài những nguyên liệu để cho các nhà đúc súng và nhà may chế ra khí-giới đạn-dược: náo trâu bò, thóc lúa, dầu, các thức hạt cần dùng cho sự sinh tồn của

TÀU NGẦM

dân chúng vì trận mạc mà bị thiếu thốn. Thế mà xứ thổ sản nhiều nhất và công nghệ phồn thịnh nhất lại là các nước châu Mỹ, hoặc những thuộc địa xa xôi.

Vậy một nước đang có chiến-tranh phải lưu tâm nhất là làm sao cho tàu thuyền của mình được tự do đi lại trên mặt bể, mà bên địch không được tự do vùng vẫy như mình. Muốn thế, trước hết phải khỏe nhất nghĩa là phải giữ bá quyền trên mặt bể.

Trong trận Âu-chiến mới nhóm này, cũng như hồi năm 1914, cái bá quyền trên mặt bể ở trong tay quân Anh-Pháp. Đó cũng là một lẽ chính khiến quân Đức sẽ bị thất bại.

Chiến tranh trên mặt bể

Song chiến sách trên bể khác hẳn với chiến-sách trên bộ. Trên lục địa, kế-hoạch là công kích bên địch để chiếm cứ đất-đai mà bên địch cố giữ, để bắt họ phải lùi mãi, để chiếm lấy tỉnh-thành, đường xá, đường xe lửa, nơi súc-tích lương thực khí giới bên địch.

Trên bể, không có tí gì giống như thế.

Muốn một hải đạo không bị bế tắc, chỉ cần làm sao cho thủy - đội bên địch không hành động được, và muốn được thế, làm sao cho thủy đội kia phải bị tàn phá, hoặc có thể bị diệt-vong. Một trận thủy chiến khiến cho một mặt bể được yên ổn có thể khởi công cách chỗ ấy đến mấy trăm hoặc mấy nghìn cây số. Ấy là cái trường hợp xảy đến cho ông Soffren trên Ấn-độ Dương về thế kỷ XVIII, như trận Trafalgar về năm 1805, trận Jutland hồi 1916. Riêng cái tỷ - dụ sau này, ta có thể nói rằng, trong trận thủy-công trên mặt Bắc - Hải, ngày 31 Mai 1916, giả đội chiến hạm Anh bị chiến hạm Đức đánh bại thì tàu buôn Anh sẽ không thể nào qua lại được phía nam Đại-tây-Dương, mà tới biển Manche lại càng khó khăn nữa. Như vậy nước Đức sẽ được chủ quyền trên mặt bể, nước Mỹ sẽ không vào trợ chiến, và quân đội Pháp và Đông-Minh, cho

dùng cảm đến đâu, cũng sẽ bị ép dưới sức của kẻ mạnh hơn.

Mặc dầu vì bị thua không được tự quyền tổ chức lại đội thủy quân, Đức vẫn tìm hết cách để chiếm được bá quyền - trên mặt bể. Đức lấy làm đặc sách khi đã tạo ra một đại đội tàu ngầm, cốt để đánh trong khi bất thần, những tàu buôn Anh-Pháp đi lại trên đường thông thương.

Ngay từ hồi đại chiến năm 1914, để giải vây cho vùng duyên hải nước mình Đức đã dùng tàu ngầm để tuyên chiến một cách quyết liệt với hết thảy các tàu bè, mặc dầu là của những nước trung-lập, đã ra vào các cửa bể Anh, Pháp.

Bên Đông-Minh đã phải một hai năm mới thành lập được phòng-thủ. Bảo vệ cho các tàu chở lính và chở hàng, và bế tỏa kín các cửa bể sao cho tàu ngầm không thể lọt vào được. Từ vụ hè 1917, những cách phòng thủ kia đem ứng-dụng đã được mỹ mãn, và càng ngày lại càng tiến bộ thêm cho mãi đến hồi đình-chiến, đến nỗi các trận thất lợi thật không đáng kể vào đâu nữa. Cùng những cách phòng thủ kia đã đem ứng dụng vào từ khi chính chiến ngày nay vừa nhóm lên, cho nên, chỉ trong ba tuần lễ, những tàu bị ngư-lôi đình-phá mỗi ngày mỗi ít.

Là vì nếu tàu ngầm Đức có tiến-bộ hơn hồi 1914 thì những cách ngăn ngừa cũng đồng thời tiến lên mau chóng không kém gì.

Ài còn lạ gì tàu ngầm bình thốn, hai đầu nhọn và dẹt. Tàu có hai bộ động-cơ máy Diesel để chạy trên mặt nước, và máy-diện dùng khi tàu lặn. Trọng tải nó từ 250 đến 4300 tấn. Mà hạng nhỏ nhất ấy, cả thế giới chỉ có một chiếc, chiếc tàu ngầm Surcouf của Pháp Tàn ngầm Đức còn bé hơn nhiều, những chiếc nhỏ nhất đang ứng dụng trong đội thủy-quân Đức cũng không quá 740 tấn. Đức còn những tàu từ 500 đến 250 tấn, những chiếc sau này dễ hơn động trong những bể hẹp, như bể Manche, Bắc-Hải, bể Baltique.

Những tàu ngầm Đức trong tải 250 tấn, dài 41m,60, rộng 5m,80, chứa

(Xem tiếp ở bên)

NGÀY NAY

Trương-giên, Vinh - 1/1 Tôi rất chịu tìm hiểu các nhà văn-hào Pháp, nhưng tôi chỉ cần được tư-tưởng hay triết-lý của các nhà ấy thôi. Còn cái hay của các văn sĩ đương (thí dụ như của văn nghệ nhân họ nhanh) tôi không sao tự tìm thấy ở họ được. Tôi học lấy, vậy làm thế nào để được biết được văn của mỗi nhà văn hay ra sao? Có nhà xuất bản nào bên Pháp in ra những tác-phẩm chủ-thích thật rõ ràng thích hợp cho tôi không? (không kể những sách của nhà Lorrusse và Diderot tôi đã xem qua mà vẫn không hiểu).

— Đọc sách mà hiểu được tư tưởng và triết lý của tác gia là một sự rất khó. Còn cái hay của các văn sĩ đương đại thì chỉ có thể hiểu được, mà cũng đôi chút khó khăn. Song hiểu tư tưởng là chuyện hơn. Không có sách nào có thể hiểu như ý ông muốn, vì cái hay của họ không thể lấy của bất cứ ai được. Có chăng ông chỉ nên xem những tác phẩm bình, hoặc các sách luận về các nhà văn của các tác gia Pháp.

2/ Tôi muốn tự học lấy các khoa: (Pháp văn, Toán pháp, Cách tri) cho tiện kiến thức. Có nhà xuất bản nào bên Pháp soạn riêng những sách cho các người tự học không?

— [Tôi] sách soạn riêng cho người tự học, nhưng có đủ sách từng loại, để, khiến người chưa biết gì có thể theo học đến nơi được. Vậy ông muốn học sách theo sức biết của ông tự học. Có loại sách « Initiation... » của Physique, à l'Alzèbre, v. v. » cũng rất cho người chưa biết.

Bộ-Thạch - Người ta có thể tập làm thơ mà làm nó và đại chúng và không? Tập có sớm quá thì người ta sẽ có phải chăng?

— Tập vò - tập những môn thể dục và thể thao, không làm làm người đi bao giờ cả. Còn muốn tập cho người thì phải theo phương pháp riêng. Cách thức để chỉ bảo nhiều lần trong mục này.

Từ Anh, Hanoi - Tự tôi hằng chờ đợi, gặp một người dân bà của cũng chờ đợi, có người con gái góa tôi mà tôi cũng chờ đợi, tôi không muốn bị sự chờ đợi, muốn lấy hai người kia mà không chờ đợi, nếu lấy mà để một nơi rồi chờ đợi, có thể biết được. Vậy ông đừng chờ đợi tính họ sao.

— Ông yếu gì mà tham lam quá! Theo tục nước ta (và nếu ông yếu để nuôi ba bà, hay ba bà sẽ nuôi ông thì ông có thể lấy ba vợ được. Tôi khuyên ông chờ lấy nhiều thôi.

Đừng để nước lên

Những vị làm việc nhiều quá, lâu ngày tinh thần hao mòn, hay chóng mặt. Những bạn thanh niên bị gầy yếu, chơn bìu quá độ, có quần đen, mình mẩy bần thần. Những người đau môn khớp xương. Những vị đã lâu không có con cái, v. v. ...

Xin hãy dùng **SÂM NHUNG BÒ** của PHỤC - BẢNG DƯỢC.

Sau khi dùng xong, chúng tôi khuyên ông chờ lấy nhiều thôi.

Lỗi nơi ai ?

— Anh lúc này hư lắm ?
— Không hư sao được, mợ ấy đã chán tôi cứ lạnh lùng mãi, thì còn lạc thú gì ?

— Chì ơi, nhà em cứ đổ tội cho em, ở với nhau hơn 10 năm bây giờ nhà em dám ra lều lộng...

— Em ơi, không phải lỗi ở đang nào cả, muốn sống trở lại tuần trăng mật, vợ chồng em hãy uống thuốc BÔ-HẠCH VẠN-BẢO.

Thuốc VẠN-BẢO là cừu tinh của tình yêu, có thứ cho đàn ông, có thứ cho đàn bà.

1 hộp dùng 10 ngày 4p.00
1 hộp là 4 hộp 15p.00

Tổng phát hành phía Bắc :

VẠN - HÓA

8, Rue des Cantonnals — Hanoi

Tổng phát hành phía Nam :

VÔ - ĐÌNH - DẦN

323, Rue des Marins — Cho Lon

ĐẠI-LÝ : Mai-Linh 68-62 Cầu
Pét Hải Phòng, Nguyễn-văn-Độc
11 Rue des Caisnes — Hanoi

XI

HỌN một tuần lễ nay giấc mộng dữ dội ấy ám ảnh Lan, trong khi nàng ngủ cũng như trong khi nàng thức, ngồi đọc sách hay khâu vá. Có lần nửa đêm nàng dậy mở cửa sổ đứng bằng gối nhìn ra vườn mờ sáng trăng hạ tuần. và mơ màng làm lại giấc mộng vừa tan. Nàng thấy Nam với nàng cãi nhau, đánh nhau, rồi nàng bỏ về nhà cha mẹ. Tới chỗ này có sự thay đổi trong mộng : Hoặc Nam đến xin lỗi nàng, Nam nói khéo quá, và nàng cảm động ôm lấy chồng mà khóc : Nàng sung sướng, lòng nàng êm dịu dần, vì đã lâu lắm nàng không khóc được nữa. Hoặc nàng đề đơn kiện Nam và đòi ly dị : Một cảnh tòa án trang nghiêm hiện ra. Trạng sư của nàng cãi hùng hồn quá, và nàng được kiện.

Tưởng tượng là nhớ. Mộng thường đi theo sự thực, đi theo các việc đã xảy ra. Vì sự thực, vừa xảy ra một việc, một việc ghê gớm. mà Lan coi như có can hệ đến hạnh phúc, đến tính mệnh nàng : Nam yêu một người khác.

Nam yêu một người khác, có thể như thế được không ? Lấy nhau chưa được nửa năm, Nam đã chán ghét nàng ? Nàng thấy vết thương lòng một ngày một mở rộng, không sao còn hàn gắn được nữa.

Hôm ấy nàng đi chợ Hà-dông về. Ngồi trên xe điện rằng đã bán khoản sốt ruột, hình như tâm linh đã báo trước cho nàng biết sắp xảy ra tai nạn. Tới cổng nhà, trước khi kéo chuông, nàng đứng lại tò mò nhìn vào phía trong. Và nàng thấy ở hiên thấp thoáng một thiếu nữ. Nàng vẫn tưởng đó là người kiêu mẫu của Nam. Nhưng nàng không khỏi lấy làm lạ vì mọi lần người ấy đến, tức thì ngồi hay đứng cho Nam về liền, xong việc là đi ngay, không dènh dằng ngồi đón lại nói chuyện bao giờ. Người ấy ít lời đến nỗi Lan đã phát ghét, cũng như nàng ghét người kiêu mẫu trước liền thoắt và nhí nhảnh.

Cái thời kỳ ghen với những kiêu mẫu của Nam đã qua rồi. Có lẽ nay nàng thấy họ không đáng được lưu tâm đến quá, vì nàng đã trông rõ chỗ nhược điểm của Nam : Chàng tránh sự thân mật với những cô kiêu mẫu thuê tiền. Nhưng buổi đầu, nàng đã khổ sở trong bao lâu về bọn họ. Nàng không thể tưởng tượng một người đàn ông ngồi bằng gối trước mặt một người con gái, nhìn nhau từ mỗi từng ly từng tí từ cái miệng cười cho chí cái mắt liếc, mà lại kuông đi tới tình yêu, dù là tình yêu tình thân hay tình yêu thể chất. Một hôm lần đầu nàng hỏi Nam xem có thể chỉ vẽ phong cảnh mà không vẽ người được không. Nam cười ngất trả lời vơ vơ :

Đ E P

TIỂU THUYẾT của KHAI HUNG

(Tiếp theo)

— Được chứ, Corot chỉ nói tiếng về những tranh phong cảnh.

Lan sướng bảo chồng :

— Đấy nhé ? Bao giờ em cũng thích tranh phong cảnh hơn tranh người.

— Nhưng trong phong cảnh bao giờ chả có người, cả trong tranh phong cảnh của Corot cũng vậy.

— Trong phong cảnh của nước ta chỉ có người nhà quê.

Nam lại cười :

— Vì thế em không sợ ? Em không sợ các cô gái quê ?

Nay thì Lan không sợ một cô gái làm kiêu mẫu thuê nào nữa. Nàng đã nhận xét và tin ở lời Nam : « Đấy với họa sĩ, một người con gái đẹp chỉ là một phong cảnh đẹp ! » Đối với các họa sĩ khác, nàng chưa dám chắc, nhưng đối với Nam thì nàng không ngờ vực gì nữa, ấy là nói trong « cái xã hội kiêu mẫu ».

Còn đàn bà con gái trong những xã hội khác, hay trong xã hội, nói vẫn tất ?

Có những người nàng thấy cao quý và cách biệt nàng nhiều quá đến nỗi nàng không dám ghen tuy biết được Nam sẵn sàng chiều chuộng một cách quá rõ rệt. Một bà, một bà huyện mà Nam quen ở Sầm Sơn hai năm trước, thường đến chơi, sau khi đã đặt chàng vẽ xong một bức hình,

Bà ta vào trạc ngoài ba mươi, nhưng trông trẻ lắm, trẻ như chưa tới năm mươi, ngực nở nang, bụng thon nhỏ, thân cao dong trong bộ y phục dài, đôi mắt sáng ngời trong cái quần đen chi, dưới cặp mắt lông mi vẽ sặc lên thái dương.

Đứng trước bà ta, Lan thấy mình trẻ con quá, « bé bỏng » quá — Bé bỏng đó là tiếng nựng âu yếm mà Nam đem tặng nàng, mỗi khi nàng giận dỗi điều gì. Bà ta đồng ý, đương hoàng trong lời nói cũng như trong dáng điệu mà Lan ngắm thấy tương đương với cái cách tiếp đãi của Nam : « Hai người này như ở cùng một xã hội, nàng nghĩ thầm, còn ta, ta chỉ là một thiếu nữ ngày thơ, một cô học sinh bé bỏng ! » Và nàng im lặng ngồi nghe hai người nói chuyện, tựa một cô gái nhỏ ngoan ngoãn, nết na. Để nàng không có vẻ bơ vơ như lạc vào một nơi xa lạ, thỉnh thoảng Nam lại quay về phía nàng hỏi hay bàn một câu, nhưng nàng vẫn bẽn lẽn, rụt rụt, sợ dù Nam đã khôn khéo xoay các chuyện theo hướng nàng thích thảo : vào chương cổ điển Pháp hay sử ký cận đại Âu châu, những điều mà nàng đã học ở trường.

Và nàng tự nhủ : « Những cái học ở trường toàn là những cái vô ích »

Mandat

Một học sinh viết thư về bố mẹ ở tỉnh xa:

... Độ này ở Hanoi khan hào, bạc giấy tiêu rất khó. Vừa tháng sau xin thầy gửi mandat toàn bạc hào cho con...

Của Tú-Kiến.

Khách

LY-TOÉT dẫn con — Hễ có khách đến thì bảo tao đi vắng nhé.

KHÁCH vào hỏi — Ông có nhà không em?

TOE (con lý-toét) — Thưa ông có. Đến khi khách về, lý-toét mừng con: Tao đã bảo mày hễ có khách nào thì bảo tao đi vắng... — Toét vội cướp lời — Nhưng ông này có phải là Khách đến?

Của Trabacot.

Đăng báo

TI — Tôi! Ba tao có bài đăng báo mấy a.

TÓ — Thế à, bài gì vậy?

TI — Bài quảng cáo «lưu Sơn-dông» mới về.

Dốt

TOE học — Non là không, nom là tên.

LY-TOÉT, mừng con — Toe! Thế là mày dốt rồi, còn «nóng» là làm vuộng là nghề của tao, mày quên à?

Chong Won Jang.

Chứa nọc rắn

A hỏi B. — Này B, thầy giáo bảo nếu rắn cắn thì phải lấy giấy bọc lên trên vết thương cho nọc khỏi chạy vào khắp mình, vậy thầy tao vừa bị rắn cắn ở dưới cổ thì làm thế nào?

B — Thế à? Thì mày phải mau mau lấy giấy tờng mà quấn vào giữa cổ thầy mày rồi riết thật chặt cho nọc khô chạy vào!

Của Nguyễn-Tâm.

Quảng-cáo

— Những ai không có bệnh cũng

Của L.H.X.

nhén dùng thuốc, như bây giờ ngài uống thuốc đau bụng, nữa về sau có đau bụng đã có thuốc trừ rồi, các ngài nên uống đề phòng trước đi.

Làm gương

— Đây đây xem như thằng Đầm người hiền lành ai cũng mến, chết đi biết bao người đưa đám, mà không thấy nó làm gương cho mà theo đó ư?

— Nhưng nó chết rồi còn làm gương thế nào được mà con theo?

của N. Quảng.

Di câu

— Tôi vừa đi câu cá bỗng về...

— Thế còn được mấy con?

— Chưa được con nào.

— Thế sao anh lại biết chúng là cá bống?

Lém

— Ba ơi, ba ăn bánh ngọt đi.

— Thời ba ăn đủ rồi.

— Vậy ba lại bảo con thế đi xem nào?

Của BEKA,

Trái ý

Chủ — Tôi không thể lãng lương cho thầy được, vì thầy đã làm sai ý nghĩa trong tờ giao kèo.

Người làm công — Không tôi có làm điều gì trái ý?

Chủ — Trong tờ giao kèo, tôi có nói thầy không được làm điều gì trái ý tôi, bây giờ thầy xin tăng lương tức là trái với ý của tôi rồi.

Tản

Một chàng công tử cứ lơ đãng theo sau lưng một cô thiếu nữ dễ tán. Đi ngang Hàng Đào, anh ta tiến lên ngang mặt cô nọ và lễ phép nói:

— Thưa cô, tôi trông có quen quá, chừng như tôi đã gặp cô một lần ở đâu rồi thì phải.

— Ông lần rồi! Tôi ở Huế và mới ra Hà-thành lần thứ nhất.

— Bây giờ tôi mới nhớ, thì ra tôi vừa gặp cô ở phố Hàng Ngang.

— Em yêu anh lắm lắm, vì «bụng» anh không bao giờ «bạc».

«Ngày Nay» nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

Ngọc-Lam, Hanoi — Âm nhạc và hát có ích lợi những gì? Tại sao nhiều gia đình cổ cấm con đàn hát? Câu xướng ca vô loài mà các cụ dùng để chỉ trích có ý nghĩa gì?

«Âm nhạc làm thuần nhũ phong tục», có câu ngôn ngữ tây nói thế. Dân số, âm nhạc và ca hát cũng là nghệ thuật, và như nhiều nghệ thuật khác, khiến cho cuộc đời đẹp đẽ và thanh thú hơn lên. Câu «xướng ca vô loài» chỉ đúng vào thời trước, lúc đó các người theo đuổi nghệ thuật thường không được dân, theo ý các cụ. Bây giờ người ta biết phân biệt giá trị của nghệ thuật và của người hơn.

Trần Tâm, Hanoi — Người ta nói các nhà báo kiếm được nhiều tiền lắm, có đúng thế không? Và người làm báo hưởng lãi có xứng đáng không?

— Người ta nói sai đấy, vì không biết rõ. Nhà báo ở đâu chứ ở bên ta thì sống khổ khăn lắm, họ chẳng có một vài ông chủ bỏ vốn ra mở báo là có lãi mà thôi. Đó là một việc đáng buồn trong nước ta: ví dụ một biên tập viên một nhà báo lớn ở Đông-dương mà lương tháng không được 100 bạc thì thật là một sự bất công và chúng tôi lòng bực bực của công chúng đối với những người trí thức quá. Còn xứng đáng hay không là tùy người, nhưng có một điều là nghề báo là một nghề đáng được hậu đãi hơn thế nhiều. Nhà văn ta cũng chịu số phận như nhà báo; bên cá nước, nhà văn xuất bản một cuốn sách là đủ sống phong lưu ít ra trong vài năm, còn ở ta không đủ sống trong hai tháng.

Phạm-vân-Nghiêm đi Ba Hanoi — Tôi thấy rằng một số rất đông thanh niên ta đều ưa mặc quần áo tây và lưng mặc quần áo ta cứ dần dần tiêu diệt. Các hiệu may may ta dần dần mất ăn mất ngủ và tìm cách đổi nghề sang hiệu may tây. Vậy tại sao nhiều người lại bỏ quần áo quốc phục đi như thế? Mặc nó mất giá trị những gì? Nước Nam ta có cần phải bỏ dần dần quốc phục «đẹp đẽ» để mặc quần áo tây không?

— Đó là một vấn đề đáng lưu ý, và khó giải quyết. Mặc quốc phục không phải mất giá trị — Giá trị dân tộc và

quần áo! —, nhưng hiện giờ nhiều người bề thấy quốc phục là khinh, nên lại cũng nhiều người sợ không dám mặc. Sự đua đòi ăn mặc sang trọng của thanh niên — (nhiều người còn đi học mà cũng mặc rất sang trọng xa xỉ) — lại khiến họ ưa quần áo tây hơn nữa. Kể về sự tiện lợi thì quần áo tây tiện hơn và gọn hơn, quần áo ta bất tiện ở chỗ cái khăn. Đội khăn thì không cho được đầu, mà thay vào cái mũ thì coi không nhã nhặn. Vậy chúng ta nên dùng quần áo Pháp lúc nào cần đến và đi làm, còn trong những dịp xã giao cần nên dùng quốc phục cho nên. Đó là cách giải quyết của người Nhật Bản. Họ ta phải tìm cách sửa đổi lại cái khăn, và nhất là đừng coi khinh những người vận quốc phục. Khi nhiều người bận, thì sự đó sẽ mất đi ngay.

Mộng-Ly, Hanoi — Muốn cho người khỏe mạnh thì phải tập thể thao bằng cách nào? Dân dĩ cũng hay.

— Tập lối vận động Thụy Điển (Gymnastique Suédoise) đó 15 phút mỗi ngày. Đó 10 lối là đủ rồi, không cần nhiều. Đã có những sách riêng chỉ báo cách tập cho dân ông và dân bà.

Melle Khanh, tuổi 196, Hanoi — 1) Tại sao ta nằm ngủ phải cần gối đầu? Gối cao quá hay không gối có hại gì không?

— Đó là do thói quen. Nhiều người nằm ngủ không cần gối đầu. Nên gối vừa phải, vừa đủ nâng đỡ đầu thẳng với vai thôi.

2) Môn thể thao nhảy giấp (jeux à la corde) có ích lợi về gì?

— Nhảy giấp là một cách vận động rất tốt, khiến người dẻo dai và nhanh nhẹn.

B. D. Nhất-Lang, Hanoi — Những ông văn như văn truyện Kiều của cụ Nguyễn Du và «Les Misérables» của Victor Hugo thì có thể là bất hủ được không?

— Cuốn Kiều của Nguyễn Du đã tồn tại một áng văn tuyệt tác. Còn «Les Misérables» của Hugo là một tác phẩm có nhều đoạn hay, mà cũng lắm đoạn dở. Song bây giờ nhiều người vẫn đọc.

(Xem tiếp trang 12)

CHEMISES
— hiệu MILAN

Cổ Tribénitè, vải đẹp.

May khéo, hợp thời.

Mặc dài rộng

Giá 1p.00 đến 5p. một chiếc

Bán buôn, bán lẻ tại:

MY-LAP

175 — Rue Colon — HANOI

LOPHÉ
Linh dược

Chuyên trị ho gió
ho khan, có đàm
tắc tiếng, có thản
ho. Ho sản-hầu
Các bệnh ho mới
phát và lâu năm

VO DINH DAN
CHOLON-SAIGON-PPENH
VAN-HOA : 8 CANTONNAIS
HANOI

Nghĩa vụ công dân

(Tiếp theo)

của HOÀNG-ĐẠO

CHÚNG ta đã biết rõ đâu là quyền hạn một người dân trong nước, đâu là nghĩa vụ của người dân ấy đối với xã hội, đối với nước.

Nhưng trong thế giới không phải chỉ có một nước. Hoàn cầu chia sẻ ra làm nhiều nước, nhiều giống người. Vậy đối với nước của ta, với đồng bào của ta, ta đã biết rõ nghĩa vụ và quyền hạn, nhưng đối với nước khác, đối với dân một nước khác ta cần phải thế nào?

Ta hãy thử lịch sử xem câu hỏi ấy người đời trước trả lời ra làm sao. Thuở xưa, người ta chỉ biết có nước. Người nước ngoài đều bị coi là những sinh vật không đáng kể. Nước Tàu ngày trước gọi chung người nước khác là man di, tiếng « man di » bao giờ cũng hàm một ý tưởng khinh miệt. Bên Âu châu ngày xưa, dân La-mã và dân Hi-lạp cũng khinh miệt người ngoại quốc như thế.

Sự khinh miệt ấy có thể có được, là vì sự giao thông bất lợi, hai dân tộc láng giềng sống tập bên một đời riêng, từ tôn giáo đến phong tục đều khác. Không cùng nhau lẫn lộn.

Nhưng, dần dà, sự tiến hóa khiến người ta nhận thấy càng ngày càng rõ rệt sự liên lạc giữa tất cả mọi người trong thế giới. Một nước bây giờ không thể một mình mà đứng vững được, vì sự sản xuất nhiều đã khiến mỗi người chuyên chú về một mặt. Sự liên lạc ấy về mặt kinh tế, ai cũng nom thấy rõ. Mỗi liên lạc mà ít người thấy rõ hơn, là mỗi liên lạc về tinh thần. Tư tưởng bây giờ không phải là của riêng một nước nữa, mà là của chung của thế giới. Một khi ý tưởng bình đẳng tự do, đã được cuộc đại cách mệnh Pháp nêu cao, những ý tưởng ấy lan đi khắp bốn phương, và dân tộc cũng làm rung động lòng người, dù là người da trắng hay da đen, dù là người ở nam cực hay ở đường xích đạo.

Trước sự nhận chân ấy, người ta hành động ra làm sao? Có nhiều người vẫn theo ý kiến của công nhân, đặt nước mình lên trên hết mọi sự. Không có nhân loại, chỉ có nước ta mà thôi, họ tuyên bố như vậy. Cũng như anh chàng Horace trong một bi kịch của Corneille, điều họ mong ước trước nhất : là làm cho nước họ

phủ cường, dân phải bị sinh thân thế, gia đình họ bay thân thế gia đình người khác, dân phải trở nên độc ác, và nhân đạo đối với nước người. Có thể họ mới cho là ái quốc. Đối với những người ấy, lòng yêu nước bằm cái nghĩa ghen ghét các nước khác, và nếu có thể diệt vong một nước láng giềng hay bắt nước ấy làm nô lệ để cho nước của họ mạnh hơn, họ cũng vui lòng mà làm.

Những người ấy không biết suy nghĩ. Nếu họ tin và hiểu rằng người, đâu ở nước này hay ở nước kia, cũng vẫn là người, cần có đủ quyền hạn để làm người, nếu họ nhận ra rằng nước không phải là một « cứu cánh », của loài người, mà chỉ là một « phương pháp » loài người dùng để che chở cho quyền hạn bất diệt của mình; nếu họ yêu sự công lý chung cho họ và cho người khác, họ sẽ nhận ra rằng ý tưởng của họ nông nổi thiển cận là chừng nào.

Giữa nhân loại và nước của ta, không có cái gì chia sẻ hết; hai chữ ấy không có gì tương phản cả. Ta yêu gia đình ta; lòng yêu ấy nào có bắt ta trở nên kẻ thù của các gia đình khác? Có lẽ ta yêu con ta hơn, ta ưa nhà ta hơn, dân nhà người rộng rãi hơn, con cái người xinh đẹp hơn, nhưng có phải vì thế mà ta cần phải ghét con cái người, và chỉ nghĩ đến làm sung sướng cho gia đình ta, làm đến tận bại gia đình nhà người cũng được? Những người nghĩ như vậy chỉ là những người có lòng ích kỷ quá lớn, đáng chê trách mà thôi.

Đối với người trong nước như vậy là một điều phải, thì đối với người nước ngoài sao lại thành ra một điều trái được? Và hai người như thế, thì hai nước cũng thế : nước nào cũng có quyền sống, để làm này nớ những tài riêng của mình, cũng y như là một người vậy. Thế giới quá rộng, tất cả loài người không có thể nói một thứ tiếng, cùng chung một văn hóa được. Thế thì còn gì hơn là để mỗi nước được sống một đời riêng.

Lẽ tự nhiên là cuộc sống chung đụng ấy sẽ gây nên nhiều cuộc xung đột về quyền lợi. Nhưng trong một xã hội, những cuộc xung đột ấy thường xảy ra giữa hai người. Tuy nhiên,

— Này ông : ông thử nhận đèn xem đây có phải là con ông đã lạc mất : không ?

xã-hội vẫn có, và vẫn giải quyết được những sự xung đột như thế. Vậy đối với nhân loại, sao lại không có thể như vậy được? Làm sao trong một xã hội công dân được tự do và bình đẳng, mà ở trong thế giới, các nước không được tự do và bình đẳng? Đẹp biết bao một thế giới trong đó, nước nào cũng như nước nào, cùng nhau sống trong công lý và hòa bình! Cũng như đẹp làm sao, một nước trong đó, dân nào cũng như dân nào đều được tự do và bình đẳng!

Nhưng thực tế có như vậy chăng? Trong thực tế, các nước trên thế giới đều nhận thấy sự liên lạc giằng buộc, nhưng thường thì nước nào cũng muốn núp lấy giấy liên lạc ấy về phần mình. Sự vị kỷ, trên trường quốc tế, còn sâu cay hơn lòng vị kỷ của người đời.

Và vì thế, đến lúc lợi quyền xung đột, hai nước ít khi nghĩ đến công lý để dàn xếp, chỉ lấy sức mạnh mà đàn áp. Hoặc là nước lớn dọa nạt nước nhỏ để nước này nhượng bộ, hoặc là hai nước gây ra chiến tranh, nhưng lúc nào cũng là dùng đến cường quyền cả. Nước nào nhiều quân nhưng, thuần thực hơn, nhiều súng đạn khí cụ hơn, là nước ấy có lý hơn. Vì nước ấy đắc thắng. Câu chuyện con chó sói và con cừu của thi sĩ không ở dân hợp bằng chỗ này nữa. Một nước lớn, mạnh thấy nước nhỏ yếu như con chó sói thấy con cừu non, bề thấy cần của cái hay đồ vật gì của nước yếu là đủ có để cho họ đem quân đến.

Nhưng phong tục đã trở nên thuần túy hơn và cứu cứu thấy nước nhỏ là nước lớn đến chiếm lấy làm của mình liền, thì nước lớn tự nhiên thấy thẹn với những nước nhỏ khác. Cho nên cái chính sách tuy vẫn giữ nguyên nhưng có tăng thêm một lần men đề che mắt người ngoài;

Nước Đức chiếm Tiệp-khắc, đánh Ba-lan, viện lẽ rằng nước lớn cần phải có một « khoảng sống » hay là kêu to lên rằng chính nước nhỏ kia đã khiêu khích mình. Những lời biện bác ấy có vẻ nguy hiểm, vì chính nó chỉ là một cái cớ để họ đi chiếm đất họ giả dối để khỏi mang tiếng là đã man, tuy rằng họ không lừa được ai mà cũng không tự lừa được cả mình nữa. Nhưng họ bắt buộc phải giả dối, đó cũng là một điều đáng để ý rồi. Vì họ đã ngầm nhận rằng đi chiếm nước khác như vậy là một điều xấu xa, một rước đáng mất một nước không bao giờ phạm vào.

(Còn nữa)

Hoàng-Đạo

Kính và bút máy

KÍNH : Các thứ kính dưỡng mục, cận, viễn đủ các số. Có hộp 200 mặt kính để thử trước khi mua, không lo ngại số cao thấp hại cho con mắt.

BÚT MÁY : Ngòi viết : Kaolo, Pratic, Planzy Poure. Ngòi vàng : Wattermann, Parker, Semjer, Four, Boy Scout.

CÁC THỨ BÚT MÁY KÈ TIỀN TỪ 2p.20 ĐẾN 33p.75

CÓ MÁY : Có máy khắc tên vào bút máy để làm kỷ niệm, không lo mất, lẫn với bút của người khác. Nếu làm quá cho ai, mà khắc tên người bạn vào thì không gì nhả và quý bằng.

MAI - LINH

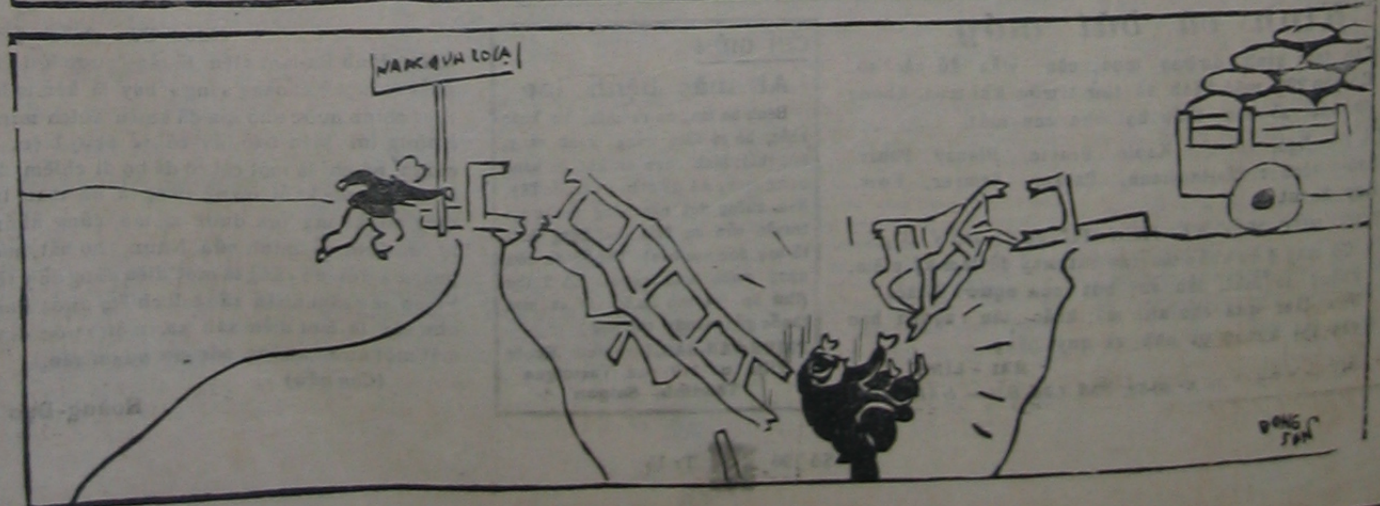
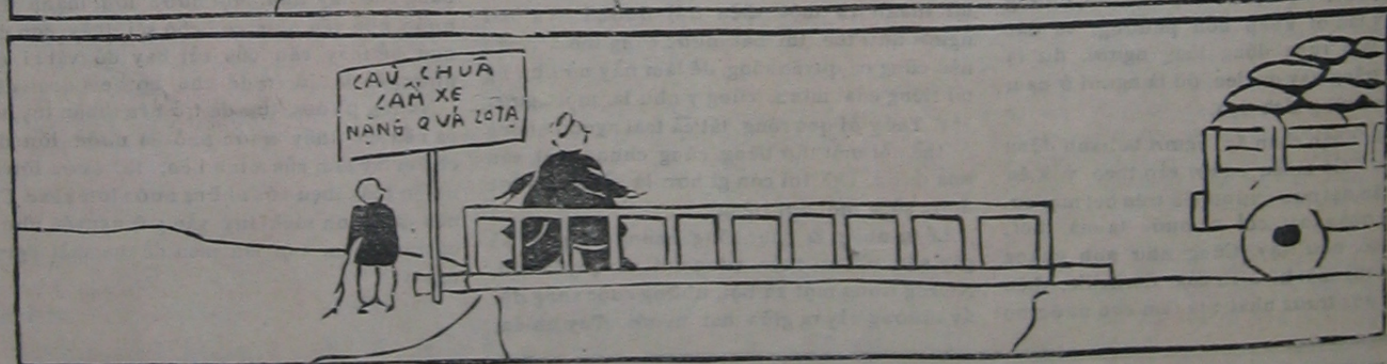
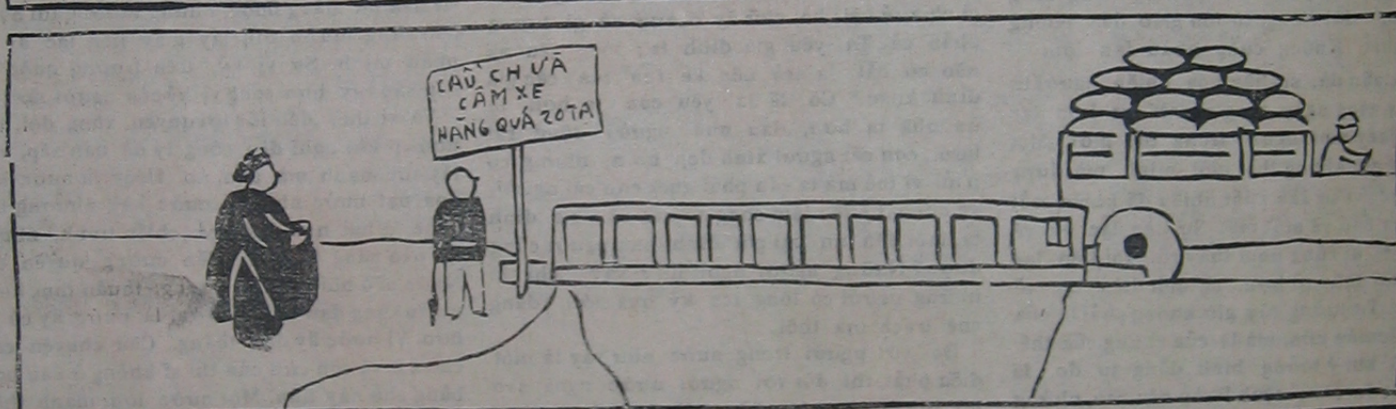
N° 60-62, Phố Cửa Đẩu — HÀIPHONG

CHỈ GIÙM

Ai mắc bệnh lao

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khò khè, ho có đờm trắng, xanh vàng, khó thở, bệnh này có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ Trịnh Hải Long (nội tổ ông đốc học hào) Thuốc đã cứu được muôn ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5p. và thứ 3p.50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :
TRỊNH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole
Villa n. 110 rue Vassoigne
Tânđinh, Saigon

BÀ BA BẾ QUA CẦU

TIN VĂN... VĂN của LÊTA

« Ấy là một người đàn bà nghiêm khắc. Nhưng nghiêm khắc không phải là cay nghiệt. Người ta hay với vâng vắn lăm sự thẳng tính của bà già cầm kéo này.

ALPHONSE LEMONIER

« Bỗng tưởng bà Anastasie là người

lúc nào cũng cao cổ. Bà ấy cười đầu tiên, khi nghe những câu chuyện khôi hài có ý vị — Mà những chuyện khôi hài ấy hơn một lần đã lấy chính bà làm đầu đề.

ADRIEN BERNHEIM (Souvenir de Censure)

Hôm nay, đang lúc ngồi buồn, Lê Ta bỗng nghe tiếng gõ cửa. Lê Ta hỏi:

— Ai đấy?

Một tiếng khàn khàn và già cả đáp lại:

— Tôi đấy!

— Tôi là ai?

Tiếng già cả ấy lại già cả hơn:

— Lão đấy!

Không thể nào nhận được. Cái tiếng khàn khàn ấy vừa già cả vừa có giọng đàn bà. Nhưng Lê Ta chỉ đoán được có thể. Lê Ta hỏi lại lần nữa thì có tiếng bên ngoài đáp:

— Lão đấy! Bà Kiềm Duyệt đấy.

Hắc! Thôi chết tôi rồi!

Lê Ta lo cuống quýt, vội đứng dậy, với lên lại những lời ăn tiếng nói trên báo, xét xem mình đã phạm phải tội gì.

— Kia, m² cửa mau lên!

Tiếng thúc giục làm Lê Ta giật thót mình chạy ra mở cửa. Và cái đầu dúi...

Nhưng tay nghiêm nghị sau đôi mắt kính, Bà vẫn nhìn Lê Ta bằng con mắt tươi cười. Và cái miệng của Bà chồm chồm một nụ cười rần rêu:

— Chào anh Lê Ta.

Sự ngạc nhiên há rất lớn ở cái miệng rộng rãi của Lê Ta, vì câu chào của Bà không có chút gì mỉa mai hết. Bà nhắc lại:

— Tôi chào anh mà anh đừng im à?

Tức khặc, Lê Ta vội lúi lúi lại mà thưa:

— Ông ơi! giờ tôi rồi!

— Ấy... ồ... dạ! Vâng... tôi xin kính chào bà... Chào tôi... vì tôi... dạ... hôm Bà... hơ hơ... dạ... vì rằng quả thực tôi...

Rồi Lê Ta đứng phồng ra đấy. Bà lắc đầu tỏ ý thương hại và tỏ ý khoan dung. Rồi bà lại tỏ ý sáng suốt của Bà bằng cái gật đầu, trước khi Bà nói tiếp:

— Anh tưởng tôi đến cự anh hẳn? Nể anh đáng cự tôi đã ghét mặt. Đấy tôi đến để chào lại anh...

— Bà... chào lại chúng tôi.

— Phải, và cảm ơn anh... và khen anh luôn thể...

— Bà, ân hận (ấy chết!) hẳn hạnh cho chúng tôi quá... Nhưng chúng tôi chưa được hiểu vì đâu mà...

Sự vui vẻ nhõn nhõn cười ở cặp môi Bà (cặp môi tiếng thể mà có duyên dáng đó). Bà có vẻ thích ý thấy những điều bộ lễ phép lúng lúng của Lê Ta.

Bà kéo ghế ngồi vui mắt nhìn khắp phòng làm việc của Lê Ta rồi lại nhìn chủ nhân của cả phòng ấy. Bà toan bảo:

« Anh ở đây chật chội nhỉ! » Song câu đó có vẻ thân mật quá, Bà không nói, sự Lê Ta nhận.

Bà nhắc lại câu khó hiểu trên kia:

— Tôi đến để cảm ơn anh và khen anh luôn thể.

Và cái nghĩa thêm:

— Vì trong áng báo của anh, ai cũng tưởng tôi ác. Không một ai chịu nhớ đến tôi trong ngày năm mới. Chỉ có anh là đã không quên tôi.

— Dạ, Bà... chúng tôi đấy có bao giờ dám quên bà? Hàng tuần...

— Ô! Hàng tuần! không! Đó là chuyện khác. Đấy tôi muốn nói đến những lời anh chúc mừng tôi hôm nọ cơ! Tôi rất lấy làm đẹp lòng khi đọc bài của anh... (Anh xem, tôi có bỏ chữ nào đâu?) Và cảm ơn anh... Anh tay vậy mà cũng khá đấy, cũng ngoan đấy.

(Lê-Ta cảm động quá, sang sượng quá. Thực thể. Xin Bà Kiềm khi đọc đến đây biết cho thể, và lại nhớ cho rằng Lê-Ta bao giờ cũng ngoan.)

Bà ngồi chơi cũng không lười.

Thấy Lê Ta cứ luôn luôn nhìn đồng hồ, Bà hiểu ngay. Bà đứng lên, đưa tay trái ra (vì tay phải bà vẫn cầm kéo).

Lê-Ta càng kính toan rằm lấy bắp, nhưng Bà chỉ vỗ lên vai Lê-Ta mấy cái, vẫn để Lê-Ta khỏi nhón.

— À quên!

Ra đến cửa Bà còn đứng lại, ngảnh đầu nói:

— À quên! Tôi quên không hỏi anh... hôm nọ anh chúc tôi... anh nói là chúc mừng tôi trong dịp đầu năm, nhưng tôi muốn biết rõ anh chúc những gì.

Lê-Ta đáp liền:

— Bà chúc bà vui vẻ.

Bà gật:

— Gì nữa chứ?

— Bà... chúc bà mình mãi.

Bà cười rộ ý khuyển khích:

— Được, nhưng còn gì nữa...

— Bà... Bà... chúc Bà... mạnh khỏe... Vâng chúc Bà mạnh khỏe.

— Nhưng mà còn nữa chứ... tôi

— Cậu làm việc nhà nước mà cậu không theo đúng nghị định của nhà nước à: « Trong lúc tình hình nghiêm trọng này, ngoài giờ làm việc, các công chức không được bỏ nhà đi (hơi xa). » Vậy mời cậu về ngay nhà.

muốn anh chúc nữa, tôi muốn anh chúc cho tôi... cho tôi... kia! nói đi chứ!... sao lại đứng phồng ra thế?

— À! đấy rồi. Xin chúc bà... có duyên!

— Chắc! có duyên hay không tôi không cần, vì tôi già rồi, mà đó mới là điều làm tôi bức... Anh không nghĩ ra ư? Chẳng hạn... Anh hãy chúc cho tôi sống lâu!

— Dạ!...

— Phải đấy! anh chúc cho tôi sống lâu đi!

— Dạ... bà... hơ hơ... bà... hơ hơ...

Rồi Lê-Ta đổ chình mặt lên.

Mơy sao, Bà Kiềm Duyệt ra vẻ n, ng, tưởng Lê-Ta đã chúc thể.

L. T.

Tin tức, và ký tên Tam Thanh. Bấy giờ, mỗi kỳ báo, có những hai hay ba bài, bàn về chiến sự Đức-Pháp, về chiến sự Nga-Phân và về việc Trung-Nhật; những bài ấy cũng in chữ ngả, nhưng đặt ở trên đầu, hạ hạng tin tức, và không ký tên một Thanh nào hết — dù đó cũng chỉ là những giọng Tam Thanh.

Người đọc báo, đọc xong những lời bàn bạc này sẽ phải thở dài kêu: « Gớm người đầu lăm loi thể! »

Tôi thì tôi chỉ thở ngắn: thấy họ phi bao nhiêu cột báo để chẳng nói một ý kiến nào tôi cứ lấy làm tiếc của họ, vì giấy bây giờ khan.

Lêta

HỘP THƯ

Ô. P. I. Roanh, Quai-nhon. — Bài V. P. T. Đ. của ông nên đáng làm. Nhưng hiện giờ chúng tôi chưa nhận được tác giả bộ sách ông nói đến gửi cho một bằng chữ A. Vậy trước khi đăng bài của ông chúng tôi xin ông gửi cho cái bằng chữ A ấy.

N. N.

Ô. Q. H. — Không đăng được.

Ô. Ngọc-Trân, Nam-dinh — Không đăng được, rất tiếc.

N. N.

Bà T. P. Hải-phong — Có nhận được, xong quên không nhớ địa chỉ.

T. L.

Hồng - An, Hà-nam — Có nhận được. Có hang giấy tốt.

T. L.

Bà B. V. Gia-lâm — Có trả lời, nhưng nhà Bưu-chính gửi trả lại thư, có lẽ vì không đúng địa chỉ.

N. L.

Ô. V. T. T. T. Nam-dinh — Đã nhận được rồi.

Kiến Trúc Sư Từ-Nghệ

Đã tiếp khách tại phòng giấy N° 21 bis Jean Soler Hanoi. Tờ N° 12 - 23. Trước khi xây dựng bất cứ gì các ngài đều nên đến, bao giờ cũng được vừa ý.

— Tuy rét thì rét mà tôi vẫn
nằm-nớp sợ một thứ áo ?

— ?
— Áo quan.

ĐEP

(Tiếp theo trang 13)

Lao nghĩ thầm: « Ái thì ra
vì thế mà ta thấy họ đuổi nhau
chạy xuống sân. Hay Trinh đoán
ta đã trông thấy hai người ôm
nhau nên bịa đặt ra chuyện trò
chơi đùa lừa dối ta ? »

— Chơi tay ba chắc còn thú
hơn.

Lan lơ đãng nhắc lại:

— Chơi tay ba.

— Ủ chơi tay ba; hai anh chị
với em. Anh chị cùng đứng gờ
tay ra, em đánh vào tay người
nào thì người ấy mới được đuổi.
Hễ đuổi nhầm thì lại phải ra
chạy. Hai người gờ tay ra !

Nam cười:

— Thì gờ tay ra.

— Lan nữa.

— Nay gờ tay.

— Bây giờ, phải cần thận. Đây
này.

Trinh vỗ đánh vào tay Lan
nhưng đập trúng tay Nam rồi chạy
thực mau ra sân, trong khi Nam
đứng ngẩn người nhìn theo. Trinh
quay lại hỏi:

— Thế nào, không đuổi? Vây
em vậy.

Rồi nàng đi thẳng ra cổng và
chào to:

— Good bye, darling

— Về thực đây à? Nam hỏi.

— Về thực.

Trinh khuất sau hàng giậu.
Nam bảo Lan:

— Trinh sinh tởng ăng-lê quá!

Lan cười nhạt và như nói một
mình:

— Bết mấy chữ ăng-lê quen!

Nam lo lắng; vì chắc thế nào
Lan cũng ghen tuông và sinh sự
hầm ăm cửa ăm nhà. Nhưng trái
hắn, nàng lạnh thính đi, rửa mặt
rồi vui vẻ chuyện trò với chồng
coi như đã không xảy ra một việc
gì khó chịu.

KHAI-HUNG

(Còn nữa)

NHỮNG VIỆC CHÍNH TRONG TUẦN LÊ

Anh-Pháp-Đức chiến tranh —
Mặt trận Anh-Pháp-Đức vẫn yên tĩnh,
song Đức đang lo về mặt kinh tế vì
Hitler đã phải cử thống chế Goering
lên chức chủ tịch hội đồng kinh tế
chống tranh.

Đức lại đe dọa các nước trung lập,
nói các nước có chân trong hội Quốc
liên phải chia trách nhiệm về cuộc
hành động của Anh-Pháp.

Người ta đoán mùa xuân năm 1940
sẽ có một trận quyết liệt. Đức sẽ trở
toàn lực đánh vào chiến lũy Maginot
và vượt qua các nước trung lập ở giữa
Pháp và Đức.

Nga-Phân chiến tranh — Quân
Nga không tiến được vì đất Phần phủ
đầy tuyết, trái lại quân Phần vẫn
thăng.

Thụy-Điền và Na-Uy gửi nhiều quân
tình nguyện giúp Phần-lan. Riêng Thụy-
Điền đã họp hội nghị để quyết định
xem có nên đứng hẳn với Anh-Pháp
để chống với Nga không?

Có tin đồn việc Nga cử ngoại tướng
sang Đức vừa qua là mục đích yêu cầu
Đức đứng tay vào việc Phần-lan, nhưng
Hitler tuyên bố rằng còn đợi xem các
nước đồng minh hành động ra sao rồi
sẽ quyết định.

Trung-Nhật chiến tranh — Không
có trận nào quan trọng. Máy bay Nhật
vừa tới đánh Mông-ty và phá hoại
trường bay của Tân ở gần đây. Theo
tin Nhật thì phi cơ rất hoạt động ở
nhiều chỗ: miền Hoa-Bắc, Hoa-Trung,
và Hoa-Nam.

Người ta lại nói đến một cuộc giảng
hòa Trung-Nhật, song dư luận Anh
cho rằng việc đó chưa thể định được,
trừ khi Mỹ thôi không bán khí giới cho
Nhật nữa.

Nhật và Nga đã đồng ý về việc cha
biên giới Nga-Mãn và đương nhiên đình
kỷ một thương ước.

**Buôn tiền Đông-dương sẽ phải
tội** — Người nào bị buộc tội là mua,
bán, nhượng tiền Đông-dương để lấy
hoa hồng bay bằng một cách đổi khác
gì khác sẽ phải phạt tù từ 6 ngày đến
1 năm, hay tiền từ 100 đến 5000 quan.

Bắt đầu từ năm 1944, chỉ những
người đã từng ra lính mới được thi
vào các công sở, mục đích là để khuyến
khích những người trí thức ra đầu
quân.

Dựng một trường sở cho binh

MUỐM DÙNG GỖ NGHỆ

tiền hỏi:

Dinh V.-Tuong

BEN-THUY

Tel. 14

(près de Vinh)

Lính người Nam ở Thông — Hiện
nay ở Thông có nhiều binh sĩ người
Nam đóng nên nhà binh cho dựng một
trường sở hội họp cho binh lính người
Nam cũng như của người Pháp. Việc
kiến trúc đang tiến hành.

Tra cứu phong tục ở thôn quê —
Chính phủ hiện đương bắt các làng
phải khai rõ các phong tục, tập quán
bộ về để trong năm 1940 này, chính
phủ sẽ gom những tài liệu đó cung cấp
cho phòng địa lịch.

**Nhiều nhà buôn Hoa-kiểu làm
đơn xin giữ giá thuê mướn bãi năm 1939,**
cho rằng nếu sang năm 1940 này mướn
bãi tăng thì sự buôn bán của họ bị
nguy khốn.

« Ngày Nay » nói chuyện

Tiếp theo trang 14

Đức Anh, Nam-dịnh. — Một người biết
thông thạo chữ Pháp, có thể tự mình xem
sách trở nên thông thạo; Sao những người
đó không dịch những khoa chuyên môn
hoặc những sách có giá trị ra quốc ngữ,
cho những người không thạo chữ Pháp
xem?

— Dịch sách của nước ngoài hay của
Pháp là một công việc rất ích lợi và
rất cần cho ta hiện giờ. Nhưng ít người
dịch là vì 1) dịch rất khó và công phu
2) cần phải có một hội dịch sách biết
chọn lựa và liên tiếp công việc. Ngày
nay vẫn có động việc dịch sách luôn
luôn, và hết sức hoan nghênh những
công việc ấy.

Ngô Lành, Thanh Hóa — Tôi có người
bạn gái mà tôi rất yêu, có nên thủ thực
tình yêu không? Nếu nói tình yêu bạn có
phải ngại đi không?

— Câu hỏi này đã trả lời nhiều lần,
và một lần này nữa: yêu thì cứ việc
thủ thực tình yêu, đó là một sự tất
nhiên rồi. Nếu người bạn gái cũng yêu
ông thì tình bạn càng đậm đà thêm, vì
còn ai thân bằng hai người yêu nhau.
Nếu người bạn gái không yêu, thì tôi
mong rằng không vì thế mà tình bạn
trở nên phai nhạt.

Long-châu, Lạc-trang — Một người đàn
bà có chồng, có con, nhưng chồng nghèo
vợ phụ học ra đi, bỏ con ở lại, mà chẳng
đi xa, lại quanh quẩn chỗ đó động làm tiền
đủ cách xấu, vậy dựa con sau này lớn lên,
bỏ phần người cha có nên cho nó nặng
tai với mẹ nó chăng? Có nên giấu kín
đúng cho nó biết mẹ nó là ai chăng?

— Đó là một việc rất nên rờ rẫm.
Trong những trường hợp bắt buộc phải
tổ, nếu có thể giấu kín được để giữ
nặng phúc cho đứa con sau này thì nên
lặng; Nhiều khi người mẹ xấu vẫn
thương con, và con vẫn nhớ mẹ, nếu
không bị bỏ buộc thì không nên cắt đứt
tình thương yêu tự nhiên đó.

Nguyễn-thái-Duyết, Ninh-bôn (Khuất-Sơn)
— 1) Tôi gặp một người bạn học. Có nên
tổ tình yêu cho người ấy không? Muốn thì
phải làm thế nào?

— Yêu thì nên tổ làm, cần gì phải
bối. Còn phải làm thế nào thì chắc ông
sẽ tìm được cách thích hợp nhất trong
trí. Vì tình yêu làm cho người ta khôn
khéo lắm.

2) Một người con gái có bạn gái nên tổ
tình yêu cho một người trai biết không?
Có lẽ ra, thì không có gì ngại

BÀ CHỦ — Bụi ở tù có đến 5
tháng rồi! Sao mày không lau?

CON SEN — Thưa bà, nếu quá vậy
thì bà hỏi chị sen trước vì con
mới hầu bà được hai tháng thôi.

trở người con gái tổ tình yêu trước
nhất, và sự ấy không làm giảm giá trị
của người con gái chút nào. Nhưng từ
xưa nay người ta quen thấy người con
trai tổ ý trước quá rồi, nên giờ nếu có
gái tổ ý trước có vẻ đột ngột. Nếu
người con trai lại có thể lấy có ấy mà
sinh ra kiến nghị vô lý được chăng?
Nhưng nếu thế thì họ chả đáng cho
người con gái yêu. Nếu người yêu là
người hiền biết, thì người con gái tổ
tình trước cũng không có hại gì.

Sách, báo mới

Nguyễn-San báo « Hành động ». Mỗi
số giá 0p.07. Tòa báo ở 82, Rue
Nam-dông (près de Hanoi).

Cứu-Cấp-Kỹ-Phương do nhà thuốc
Thượng-Đức soạn và xuất bản.
Giá 2p.00.

CẦU Ô

— Cần một người muốn học làm
Nữ-khán-hộ. Ít ra phải có bằng Sơ-
Học Pháp-Việt. Chưa thạo nghề
cũng được. Xin hỏi: Dr Hoàng, tại
Pharmacie du Bon Secours, 52, Bd
Đông-Khánh Hà-nội.

ĐẶT TIỀN TRƯỚC

THƠ THƠ

GIẤY ANNAM: 2p.60

thêm 0p.30 cước phí.

KHI SÁP RA, MỖI

QUYỀN BÀN: 4p.50

Muốn ăn các món cơm tây
cho đúng vị, phải đến
Café Restaurant
JOSEPH
PHỐ BICHOT, HANOI
MỘT HÀNG CƠM ĐÀ NỔI TIẾNG

POUDRE TOKALON

« Pétalia »

**SURPRENANTE DÉCOU-
VERTE D'UN CHIMISTE
PARISIEN SPÉCIALISTE
DE BEAUTÉ**

Une poudre de riz si fine et si légère qu'elle flotte dans l'air. Telle est la surprenante création d'un Chimiste Parisien.

C'est pourquoi la Poudre Tokalon s'étend si régulièrement et si uniformément, recouvrant la peau d'un fin voile de beauté, presque invisible. Il en résulte une beauté paraissant parfaitement naturelle. Très différente, en son effet, des poudres lourdes et démodées qui ne donnent qu'une apparence « maquillée », la Poudre Tokalon contient notamment de la Mousse de Crème qui la fait adhérer à la peau pendant 8 heures. Même dans un restaurant surchauffé, jamais votre visage nécessitera de « retouche » si vous employez la Poudre Tokalon. A la fin d'une longue soirée de danse, votre teint sera toujours frais et exempt de luisant.

Agents : F. Maron A. Rochat & Co
45 Bd Gambetta — HANOI

COMPTOIR COMMERCIAL
59, PHỐ HÀNG GAI, HANOI

VIOLAXOL

Thuốc bổ huyết, chế riêng cho những người thiếu máu, mới ốm khỏi, làm cho da, chóng mạnh. 1 chai : 0p.95

VIN TONIQUE DU BON SECOURS

Rượu bổ Một chai : 2p.00

Chế tại : PHARMACIE DU BON SECOURS

Mme Nguyễn Đình - Hoàng

52, Bd Đồng-Khánh — Hanoi — Tél. 454

SỮA NESTLÉ Hiệu Con Chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH PHỦ PHÁP

Hỏi xin không mất tiền quyền sách dạy cách nuôi trẻ của bác sĩ Vidal soạn ở hãng NESTLÉ, phố Paul Bert, số 55 — HAIPHONG —

Quần áo dệt Cécé có đủ các hạng

Chemisette — Maillot de bain — Pull'over,
Gilet croisé — Gilet dame — Blouson.
Veston — Slip — Mi-bas sport — Bas
Scout — Chandail — Combinaison enfant.

Mua buôn, xin hỏi hãng dệt

Cu Chung

100, Rue du Coton
HANOI

Vi trùng nào nguy hiểm nhất?

Bệnh Lậu, Giang-Mai, Hạ-Cam đều có những giống trùng rất độc, làm hại thể chất (Móng, di-tinh, đau lưng, đau xương, rụng gún, lở loét, v. v...) và nguy cơ tinh thần. Nọc độc lam đi lụy đến nơi giồng. Chỉ có :

ĐỨC - THỌ - ĐƯỜNG

131, ROUTE DE HUÉ - HANOI

Từ phương pháp chữa bệnh cho đến cách chế thuốc là cam đoan chữa được khỏi rớt nọc. Thuốc lậu 0p.60. Giang-mai 0p.70. Hạ cam 0p.30 một hộp, uống một ngày.

Có đại lý ở các tỉnh,

Phòng-tích và Phạm phòng hay là đau dạ dày

THUỐC HAY NỔI TIẾNG KHẮP ĐÔNG DƯƠNG
GIẤY KHEN RẤT NHIỀU, CẢM ƠN THẬT LẮM.

CON CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tí v. bụng v. bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hần, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, hoặc bả chân tay, bị lằn năm sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bận uống 0p.25. Liều hai bận uống 0p.45.

VÕ-ĐÌNH-TÂN, ăn từ Kim tiền năm 1920. 178 bis Lachtray, Haiphong

Đại-lý phát-bán toàn tỉnh Hanoi : AN-THA, 13 Hàng Mã (Culore) Hanoi

Đại-lý phát-bán khắp Đông-dương : NAM-TÂN, 100 phố Bonnot, Haiphong

Có lịnh 100 đại-lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-ky, Cao miên và Lào có treo cái biển tròn.

Rượu Cốt Nhãn

MARTELL

Đã thử rượu đã nổi tiếng
từ 200 năm nay

ĐẠI-LÝ ĐỘC QUYỀN

L. RONDON & Cie L^{td} 21, B^{de} Henri-Rivière HANOI

THUỐC TRƯỞNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hổ-cốt, tặc-kê, Sâm, Nhung, Tầm-gù, cây giâm, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ quý-giá theo trong bài thuốc Trưỡng-sinh Gia-truyền chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt-trần, không có rượu thuốc, rượu bổ nào ngó bằng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh-thần minh-mẫn, bền trí, nhớ lâu, bổ tính, sinh huyết, nhan sắc quang-phuấn. trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trưỡng-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kẻ dưới đây uống rượu ngâm bánh Trưỡng-Sinh này đều khỏi cả : Những người đau mỏi khớp, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phong-tích, bệnh ho, hen, suyễn, bệnh thổ, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng của mắt cũng vàng) bệnh tê thấp, bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh di-tinh, mộng-tinh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ông giao-hợp yếu, các bà huyết sấu, kinh không đều, ra khi hư, những người đại-tiểu không đều, nước tiểu không trong uống rượu ngâm bánh Trưỡng-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG : Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35, ngâm thành một chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bỏ nay đáng giá 3p.00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn tốt, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai-vị (apéritif) rất qu. dễ uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bổ, mà lại có đủ sức trị được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống được nhiều không say, không mệt, không bốc như điên thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay, có chân-phủ chi n^g nhón, của nhà thuốc Hồng-Khê

Nhà thuốc Hồng-Khê

Tổng-cục tại 88 Route de Hué (ngay trước cửa Chợ Hòm) Hanoi và có đại-lý các nơi, là một nhà thuốc có danh-tiếng của người Việt Nam đã được thưởng bội-tích vàng và bằng cấp ban khen. Mua thuốc Hồng-Khê, xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay có chân-phủ chương nhận kéo làm thuốc giả. Có ở bên sách Gia-Bình Y-được và Hoa-Nguyệt Cẩm-Nang. Có gửi tỉnh-hóa giao-nghân đi các nơi.

CHIỀU

TIỂU-THUYẾT CHƯA HỀ IN VÀ
ĐẦU TIÊN IN THÀNH SÁCH

Của : NGUYỄN XUÂN-HUY

— Một cuộc đời mà mỗi người trong chúng ta đều đã từng sống...
— Một giấc mộng mà trong mỗi lòng chúng ta đều đã thấy tàn...
Nhưng... cứ mỗi khi chiều xuống bằng-khuang thì chúng ta đến thấy thiết-tha nhớ lại, và lòng rười-rượi buồn theo với bóng chiều rơi...

Một tiểu-thuyết viết bằng một lối văn dung-dị và nhẹ-nhàng — cái sở-trường của tác-giả « NẮNG ĐÀO », « DUỖN BÍCH-CẦU » — đề tả những cảm-giác và cảm-tình rất tế nhị. Đầu năm tây này sẽ có bản, mỗi cuốn 0p.40. Mua buôn mua lẻ hỏi nhà in Lê-Cương 96, Route de Hué, Hanoi.

Đang in « MỘT THÁNG VỚI MA » tiểu thuyết của Lưu Trọng-Lư, « TÌNH VÀ LUY » tiểu thuyết của Lê văn-Trương.

Có bản « Những sự bí-mật của Hà-thành » 560 trang 1p.15, tiểu thuyết Hanoi rất ly-ký — « Lá huyết-thư » 590 trang 1p.10, lịch-sử tiểu thuyết rất cảm-động. — « Đàng Hắc-Long » 272 trang 0p.50 — « Do thám Nhật » 416 trang 0p.80, bộ truyện trinh-thám về Trung-Nhật chiến-tranh hiện nay. — « Võ Đang hào-hiệp » 528 trang 1p.00, « Vạn lý tình hiệp » 448 trang 0p.80, hai bộ võ hiệp có danh tiếng của Tàu, thi-sĩ Trần Tuấn Khải dịch thuật — « Nam quốc Y khoa » 0p.25, có gần 300 đơn thuốc gia truyền tự mình chữa lấy các bệnh bằng thuốc Nam được khỏi — « Giết mẹ » của Vũ Trọng Phụng dịch, 0p.20 và « Ngoại Tinh » của Vũ Trọng Can 0p.40. Tiểu Thuyết Thứ Năm trọn bộ 45 số, từ số 1 6 Octobre 1933 đến số 45, 31 Octobre 1939, đóng làm một cuốn 3p.00. Đại lý mua nhiều được 25-l. gửi C. R. không phải chịu cước, mua lẻ phải trả tiền trước (bằng timbre của, được) thêm tiền recommaadé.

AI MỜ MỸ-VIÊN? THỢ CẠO

Nên mua máy uốn tóc : 100p. — 200p. — 400p. — đến 1800p — Máy điện Rayon Violet : 80p. — 150p. Máy sấy tóc : 25p. — 350p. — Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 — Máy điện Massage (sơ nắn) : 9p. — 45p. 240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. — Máy điện kẹp mũi thành dọc dừa 485p. — tordense điện : 70p. — Douche pulvérisante et bains de lumière 95p. — Bain facial vapore lumineux : 250p. — Pulvérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p. — Kim uốn tóc thường : 1p.80 — 2p.80 — 9p.50 — Thuốc uốn tóc permanence : 1p. — 2p. — 3p. — Permà (fabrication américaine) làm lông mi dài cong

Nếu mua máy, xin dạy cách làm cẩn thận, chắc chắn

đặc biệt trong một tháng. Răng đen đánh trắng. Uốn, nhuộm tóc từ 1p. đến 18p. Sửa điện và nữ. Người khỏi gầy, béo, sẹo, chứng cá, nã, tàn nhang, giấm, sần. Máy điện Âu-Mỹ.

AMY thu nữa tiền

MY-VIÊN AMY 88, - HANG THANH 88 - HANOI

(imp. Thụy-Kỳ, Hanoi Tél. 869)

Le Gérant Nguyễn K. Hoàn